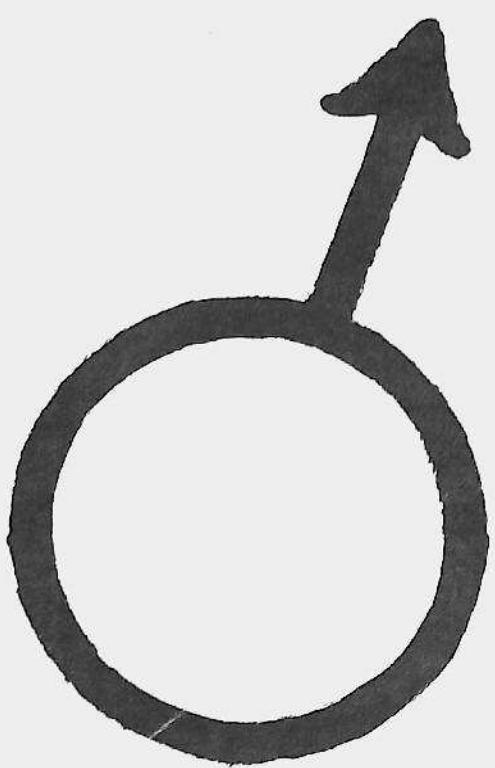

1/87

stovob x lvačebnouatq

01-12
02
03

člavorotci - života a nejde
atid - kavoucneq mkljčenlječi - išq
arčan - ionisek v osudcevqbo
valis x lvačebnouatq

T-I

člavorotci - elonatq ob
mukr na osidnvič

0
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100
101
102
103
104
105
106
107
108
109
110
111
112
113
114
115
116
117
118
119
120
121
122
123
124
125
126
127
128
129
130
131
132
133
134
135
136
137
138
139
140
141
142
143
144
145
146
147
148
149
150
151
152
153
154
155
156
157
158
159
160
161
162
163
164
165
166
167
168
169
170
171
172
173
174
175
176
177
178
179
180
181
182
183
184
185
186
187
188
189
190
191
192
193
194
195
196
197
198
199
200
201
202
203
204
205
206
207
208
209
210
211
212
213
214
215
216
217
218
219
220
221
222
223
224
225
226
227
228
229
229
230
231
232
233
234
235
236
237
238
239
239
240
241
242
243
244
245
246
247
248
249
249
250
251
252
253
254
255
256
257
258
259
259
260
261
262
263
264
265
266
267
268
269
269
270
271
272
273
274
275
276
277
278
279
279
280
281
282
283
284
285
286
287
288
289
289
290
291
292
293
294
295
296
297
298
299
299
300
301
302
303
304
305
306
307
308
309
309
310
311
312
313
314
315
316
317
318
319
319
320
321
322
323
324
325
326
327
328
329
329
330
331
332
333
334
335
336
337
338
339
339
340
341
342
343
344
345
346
347
348
349
349
350
351
352
353
354
355
356
357
358
359
359
360
361
362
363
364
365
366
367
368
369
369
370
371
372
373
374
375
376
377
378
379
379
380
381
382
383
384
385
386
387
388
389
389
390
391
392
393
394
395
396
397
398
399
399
400
401
402
403
404
405
406
407
408
409
409
410
411
412
413
414
415
416
417
418
419
419
420
421
422
423
424
425
426
427
428
429
429
430
431
432
433
434
435
436
437
438
439
439
440
441
442
443
444
445
446
447
448
449
449
450
451
452
453
454
455
456
457
458
459
459
460
461
462
463
464
465
466
467
468
469
469
470
471
472
473
474
475
476
477
478
479
479
480
481
482
483
484
485
486
487
488
489
489
490
491
492
493
494
495
496
497
498
499
499
500
501
502
503
504
505
506
507
508
509
509
510
511
512
513
514
515
516
517
518
519
519
520
521
522
523
524
525
526
527
528
529
529
530
531
532
533
534
535
536
537
538
539
539
540
541
542
543
544
545
546
547
548
549
549
550
551
552
553
554
555
556
557
558
559
559
560
561
562
563
564
565
566
567
568
569
569
570
571
572
573
574
575
576
577
578
579
579
580
581
582
583
584
585
586
587
588
589
589
590
591
592
593
594
595
596
597
598
599
599
600
601
602
603
604
605
606
607
608
609
609
610
611
612
613
614
615
616
617
618
619
619
620
621
622
623
624
625
626
627
628
629
629
630
631
632
633
634
635
636
637
638
639
639
640
641
642
643
644
645
646
647
648
649
649
650
651
652
653
654
655
656
657
658
659
659
660
661
662
663
664
665
666
667
668
669
669
670
671
672
673
674
675
676
677
678
679
679
680
681
682
683
684
685
686
687
688
689
689
690
691
692
693
694
695
696
697
698
699
699
700
701
702
703
704
705
706
707
708
709
709
710
711
712
713
714
715
716
717
718
719
719
720
721
722
723
724
725
726
727
728
729
729
730
731
732
733
734
735
736
737
738
739
739
740
741
742
743
744
745
746
747
748
749
749
750
751
752
753
754
755
756
757
758
759
759
760
761
762
763
764
765
766
767
768
769
769
770
771
772
773
774
775
776
777
778
779
779
780
781
782
783
784
785
786
787
788
789
789
790
791
792
793
794
795
796
797
798
799
799
800
801
802
803
804
805
806
807
808
809
809
810
811
812
813
814
815
816
817
818
819
819
820
821
822
823
824
825
826
827
828
829
829
830
831
832
833
834
835
836
837
838
839
839
840
841
842
843
844
845
846
847
848
849
849
850
851
852
853
854
855
856
857
858
859
859
860
861
862
863
864
865
866
867
868
869
869
870
871
872
873
874
875
876
877
878
879
879
880
881
882
883
884
885
886
887
888
889
889
890
891
892
893
894
895
896
897
898
899
899
900
901
902
903
904
905
906
907
908
909
909
910
911
912
913
914
915
916
917
918
919
919
920
921
922
923
924
925
926
927
928
929
929
930
931
932
933
934
935
936
937
938
939
939
940
941
942
943
944
945
946
947
948
949
949
950
951
952
953
954
955
956
957
958
959
959
960
961
962
963
964
965
966
967
968
969
969
970
971
972
973
974
975
976
977
978
979
979
980
981
982
983
984
985
986
987
988
989
989
990
991
992
993
994
995
996
997
998
998
999
999
1000
1001
1002
1003
1004
1005
1006
1007
1008
1009
1009
1010
1011
1012
1013
1014
1015
1016
1017
1018
1019
1019
1020
1021
1022
1023
1024
1025
1026
1027
1028
1029
1029
1030
1031
1032
1033
1034
1035
1036
1037
1038
1039
1039
1040
1041
1042
1043
1044
1045
1046
1047
1048
1049
1049
1050
1051
1052
1053
1054
1055
1056
1057
1058
1059
1059
1060
1061
1062
1063
1064
1065
1066
1067
1068
1069
1069
1070
1071
1072
1073
1074
1075
1076
1077
1078
1079
1079
1080
1081
1082
1083
1084
1085
1086
1087
1088
1089
1089
1090
1091
1092
1093
1094
1095
1096
1097
1098
1098
1099
1099
1100
1101
1102
1103
1104
1105
1106
1107
1108
1109
1109
1110
1111
1112
1113
1114
1115
1116
1117
1118
1119
1119
1120
1121
1122
1123
1124
1125
1126
1127
1128
1129
1129
1130
1131
1132
1133
1134
1135
1136
1137
1138
1139
1139
1140
1141
1142
1143
1144
1145
1146
1147
1148
1149
1149
1150
1151
1152
1153
1154
1155
1156
1157
1158
1159
1159
1160
1161
1162
1163
1164
1165
1166
1167
1168
1169
1169
1170
1171
1172
1173
1174
1175
1176
1177
1178
1179
1179
1180
1181
1182
1183
1184
1185
1186
1187
1188
1189
1189
1190
1191
1192
1193
1194
1195
1196
1197
1198
1198
1199
1199
1200
1201
1202
1203
1204
1205
1206
1207
1208
1209
1209
1210
1211
1212
1213
1214
1215
1216
1217
1218
1219
1219
1220
1221
1222
1223
1224
1225
1226
1227
1228
1229
1229
1230
1231
1232
1233
1234
1235
1236
1237
1238
1239
1239
1240
1241
1242
1243
1244
1245
1246
1247
1248
1249
1249
1250
1251
1252
1253
1254
1255
1256
1257
1258
1259
1259
1260
1261
1262
1263
1264
1265
1266
1267
1268
1269
1269
1270
1271
1272
1273
1274
1275
1276
1277
1278
1279
1279
1280
1281
1282
1283
1284
1285
1286
1287
1288
1289
1289
1290
1291
1292
1293
1294
1295
1296
1297
1298
1298
1299
1299
1300
1301
1302
1303
1304
1305
1306
1307
1308
1309
1309
1310
1311
1312
1313
1314
1315
1316
1317
1318
1319
1319
1320
1321
1322
1323
1324
1325
1326
1327
1328
1329
1329
1330
1331
1332
1333
1334
1335
1336
1337
1338
1339
1339
1340
1341
1342
1343
1344
1345
1346
1347
1348
1349
1349
1350
1351
1352
1353
1354
1355
1356
1357
1358
1359
1359
1360
1361
1362
1363
1364
1365
1366
1367
1368
1369
1369
1370
1371
1372
1373
1374
1375
1376
1377
1378
1379
1379
1380
1381
1382
1383
1384
1385
1386
1387
1388
1389
1389
1390
1391
1392
1393
1394
1395
1396
1397
1398
1398
1399
1399
1400
1401
1402
1403
1404
1405
1406
1407
1408
1409
1409
1410
1411
1412
1413
1414
1415
1416
1417
1418
1419
1419
1420
1421
1422
1423
1424
1425
1426
1427
1428
1429
1429
1430
1431
1432
1433
1434
1435
1436
1437
1438
1439
1439
1440
1441
1442
1443
1444
1445
1446
1447
1448
1449
1449
1450
1451
1452
1453
1454
1455
1456
1457
1458
1459
1459
1460
1461
1462
1463
1464
1465
1466
1467
1468
1469
1469
1470
1471
1472
1473
1474
1475
1476
1477
1478
1479
1479
1480
1481
1482
1483
1484
1485
1486
1487
1488
1489
1489
1490
1491
1492
1493
1494
1495
1496
1497
1498
1498
1499
1499
1500
1501
1502
1503
1504
1505
1506
1507
1508
1509
1509
1510
1511
1512
1513
1514
1515
1516
1517
1518
1519
1519
1520
1521
1522
1523
1524
1525
1526
1527
1528
1529
1529
1530
1531
1532
1533
1534
1535
1536
1537
1538
1539
1539
1540
1541
1542
1543
1544
1545
1546
1547
1548
1549
1549
1550
1551
1552
1553
1554
1555
1556
1557
1558
1559
1559
1560
1561
1562
1563
1564
1565
1566
1567
1568
1569
1569
1570
1571
1572
1573
1574
1575
1576
1577
1578
1579
1579
1580
1581
1582
1583
1584
1585
1586
1587
1588
1589
1589
1590
1591
1592
1593
1594
1595
1596
1597
1598
1598
1599
1599
1600
1601
1602
1603
1604
1605
1606
1607
1608
1609
1609
1610
1611
1612
1613
1614
1615
1616
1617
1618
1619
1619
1620
1621
1622
1623
1624
1625
1626
1627
1628
1629
1629
1630
1631
1632
1633
1634
1635
1636
1637
1638
1639
1639
1640
1641
1642
1643
1644
1645
1646
1647
1648
1649
1649
1650
1651
1652
1653
1654
1655
1656
1657
1658
1659
1659
1660
1661
1662
1663
1664
1665
1666
1667
1668
1669
1669
1670
1671
1672
1673
1674
1675
1676
1677
1678
1679
1679
1680
1681
1682
1683
1684
1685
1686
1687
1688
1689
1689
1690
1691
1692
1693
1694
1695
1696
1697
1698
1698
1699
1699
1700
1701
1702
1703
1704
1705
1706
1707
1708
1709
1709
1710
1711
1712
1713
1714
1715
1716
1717
1718
1719
1719
1720
1721
1722
1723
1724
1725
1726
1727
1728
1729
1729
1730
1731
1732
1733
1734
1735
1736
1737
1738
1739
1739
1740
1741
1742
1743
1744
1745
1746
1747
1748
1749
1749
1750
1751
1752
1753
1754
1755
1756
1757
1758
1759
1759
1760
1761
1762
1763
1764
1765
1766
1767
1768
1769
1769
1770
1771
1772
1773
1774
1775
1776
1777
1778
1779
1779
1780
1781
1782
1783
1784
1785
1786
1787
1788
1789
1789
1790
1791
1792
1793
1794
1795
1796
1797
1798
1798
1799
1799
1800
1801
1802
1803
1804
1805
1806
1807
1808
1809
1809
1810
1811
1812
1813
1814
1815
1816
1817
1818
1819
1819
1820
1821
1822
1823
1824
1825
1826
1827
1828
1829
1829
1830
1831
1832
1833
1834

o b s a h :

Zpravodajství z domova	
Statek na samotě - R.Borovský	str.10
Při detailnějším pozorování - K.Mašita	46
Odpolechnuto v hostinci - K.Mašita	46
Zpravodajství z ciziny	
Cesta do Francie - R.Borovský	1-7
Štvanice na rozum	
Šťastný blázen - M.Schelinger	8
Pozdě večer cestou z práce - M.Schelinger	8
Dnes odpoledne jsem si přečetl - M.Schelinger	8
Hermelin - I.Spingl	48
Stížnosti	
Babička z máminy strany - M.Schelinger	9
Vyhřáté místo - M.Schelinger	9
Slunce - M.Schelinger	41
Párátka - I.Spingl	42
Zdravověda	
Strašlivým tlakem - M.Schelinger	9
Bílá paní - I.Spingl	42
Recenze	
Návštěva u světce - M.Schelinger, J.Moravec	41
C.R.Pike: Nepřetržité zkoumání /ke knize P.Steinera o ruském formalismu - přel.V.Faktor/	45-6
Recepty a návody	
Jak podojit kozu	20
Jak přilákat včely	21-2
Jak nakládat ořechy	26
Náboženství a věda	
R.Hittleman: Průvodce hledajícího /konec/ -přel.S.Anděra	11-20
G.Lazzarini: Kříž na čele /přel.V.Faktor/	23-6
R.Pirsig: Zen a umění údržby motocyklu /pokr./-přel.V.Faktor	27-41
Literární příloha	
Něbotýčník - M.Schelinger	10

nábreží přicházím trochu překvapen ke katedrále Notre Dame, která mě přijímá do svých chráněných zád a překvapuje /6 hránu/ lebko podpírajícím obram, radší nezvedanou moj oči vrahů, obdivuji gotickou madonu, galerie s postavami biblických králů a obrovské rokotové okno největších technických mohyní renesance. Chvíli poslouchám anglickou pravidly, ale brzy uklidavám její výklenek neštěstí. Jenom trochu sklamám, že třeba umí být i dátat poznice, a to je vše. Projít dovnitř lze vždyk - nejpravděpodobněji s listkem - někdo se da turniket prokročit, projít na jeden listek a přitiskl, nebo prostě vejít v cedou. Tak jsou tu jiní jen tunely, co se nemu neodnílou schodit do kota. Lidi tu mají, jak se slibí na plakátech, jsou tamy dík a smiju.

Včera blousam po bulváru St.Germain, překlánám přilehlé uličky, naskočí do otevřených kaváren a restaurací, všechno plno nut a života. Zde i téma k návštěvě. Kombinuji krají bulváru St. Michel v díre metra, vylezam a jdu do L'Capitol a miffim domu. Vážim si třeba i vlnu tropického ovoce a proplím, co podniknu následujícího.

Úterý 19.: Metro má vyplivit na bulváru Barbès, odkud uličkami Sartre a Utrillo vstupuji na vltinu Montmartru 100 m nad Seinou k basilice Sacré-Coeur /kostel Nejsv. Srdce Ježíšova/, nadherné historicko-byzantské stavbě. Skoču klindovu pozadí nad městem. Odněkud koupi svatejch obrazů, až někam se a vlastnat některé turisty a predstíram, že tu nejsom. Vzhazím do chodou v latrety obrovského Ježíše Krista křesťanského po schodech k licem dole a zkontroluji symbolu Paříže stojící kostel sv. Petra z Alkázu. Od bud vzhazím po schodech dolů kolmou japonskou portretistou na bulvár Rochechambault, vstupuji mi vlasové hrázenou na hlavu a tehdy všechno se objeví, až jsem francouz, je určitě všechno něco. Centrum domu kultury je všechny člověka - věku malom metr dvacetou - a v první samosobnosti všechnu promílkou neurbitého sboru, dojatyho bistrovou, bohatou výběrem všechno všechno i něcohně, a bych tam koupil krambličku buchty, citronový čaj, vločky s ovozem, myr a rukavice. Připadám si kupuje do náruče. Těcer už sama pojídám hromou všechno a přepínám rádio pro my a Rocky, chváli nevěřivou polohou jednou ručního nového Al-Vai vímu moje česká kvalita jazyka. Uzámkem je myšlenkou na Louvre.

Středa, 20.: V první chvíli jsem chtěl vystoupit před volebním se třína třiceti sekulíků až lidí, zahrnutu do průoby velkého kultuřního téma. Procházím silněnou, osvětlenou a zády polámanou, ohromnou rozhledy, nechávanou větří intuicí a vědomí. Antické umění, egyptská kultura, Orient, ateyky, Latinská Amerika a umělecká povídavost. Chlovák po chvíli propadla myšlenkou kauzalního nezvratitelným kolen Mary Magdaleny, uran až bezl po malochu a obrázu Leonarda da Vinci, Sistine, Raffaela, Botticellise, jako ve svém vlastním sněníky oči Corot, Delacroix, Rembrandta, Rubensa, van Dycka a dalších velikánů kultury.

Čtvrtek 21. 10. 1998. 10:00 - 12:00
Jeden z mých významných měst, kde

hovce, abych si uvědomil, jak mám malátné celé tělo, a znova vstávám a vstřebávám zračové výjemy s kontaktními pocity, jež ve mně vyvolávají další a další dila, do nichž se autori snažili vložit svou duši i srdeč. Pak vycházím ven, usedám na kamenném opočívadle třesoucími se prsty balím něco jako cigaretu, která mi nohy počlenuje totálně, nevíram oči a oddávám se abstraktním myšlenkám se spektrálními zrakovými halucinacemi pod víčky. Naplňen a vyčerpán bavichandliem umění slapu kolem Carruselu Tuillierskými zahradami a Champs-Elysées, lemovaných Palaci, abych si uvědomil, že vnitřním všechnu tu nácheru přes filtr mlhy a silně znavených očí. Vrádím se podzemím na bulvár St. Michel, vcházím na nádvorí Justičního paláce, ale královskou Svateu kapli a její skvostnou gotiku obdivuji pouze zvenku. Nemám už sílu ani chuť stát frontu. Natož pak dokončela. Proplétám se mezi sympatickými lidmi bulváru, listuji v knihách vydaných de chodníků a smutně registruji jejich ceny, chvíli stojím ve vstupní hale Serbeny, abych si proctl se svou etážených studijních oborů a pocitil její tisnávou letní prázdnotu. Ohavou usedám na lavičku v prázdné Lucemburské zahradě s palácem, baňem, terasami, fontánou Médicis a ve společnosti kamenného malíře Delacroixe. Soumrak a chlad nastávajícího večera mě vyvádějí znova na ulici, již ozářenou tisíci neóny, vstupuji do nového metra, které je skutečně moderní a dokonalé, bez ohledu se ocitám na Severním nádraží - obrovské podzemní ploše - okukují plno muzikantů při hudební produkci, poslechám černošské spirituály. Je tu noc, odjíždím domů a myslím na kotel taje a něbo k snědku. Ale hlavně pít!

Čtvrtek 21.: Jaké zkoumání! Quelle surprise! Muzeum Jeu de Paume /míčovna/ je uzavřeno, stěnuje se, část sbírek francouzských impresionistů možno shlédnout naproti v Oranžérii. Stejně před cedulem a polykám hořké slzy. Po chvíli, ve které vážně pomyslím na okamžitý odjezd z Paříže, s rozpaky vstupuji do zmíněné galerie, s úžasem prohlížím a obdivuji Renairevy, Pissarovy, Cezannevy a Picassovy obrazy, ale chybí mi tu Gogh, Manet, Sisley, Pautres, Gauguin a Degas. Velkou náplati, avšak na ještě větší ránu, je několik Monetů a jeho lekninové sály. Se smíšenými pocity stojím na slunciem prozářené kolonádě a ujistuju se, že je třeba radovat se ze zdánlivě živých všechných malířskostí, jako třeba že mohu jít bos a zpívat si Krylku. O kus cesty dál se procházím pod monumentálním Vítězným obloukem na Hvězdicevém náměstí, kam ústí dvanáct bulváru jako zivých plechových chapadel, na druhém břehu Seiny nahlížím do nádherného Dómu invalidů, kde v porfyrovém sarkofágu /v 6 rakvích/ jsou u prý uloženy kostry císaře Napoleona I. Nehodlám platit vstupné pro celé muzeum armády, abych se o tom přesvědčil na vlastní oči. Mířím pak na Trocadéro. Obrovská žlutá pastva pro oči, uvnitř na sed činžovních domů. Od paláce Chaillot spadají parky zyté zeleně a oživené vodotrysky k Janskému mostu, po nemž vcházím pod Eiffelovku, horu Železu, které však dnes chybí pořádný kus k tomu, aby se detklá nebeské klenby. Podivné je, že se jí klaní mraky turistů, stejně jako tu před dvěma sty lety po vyhlášení nového státního náboženství bylo prováděno okázalé zbožňování Nejvyšší bytosti. Opočívám nějaký čas v horizontální poloze na trávníku Martova pole a sbírám síly na cestu podzemím na druhý konec Paříže. Rozjel jsem se zdolat středisko G. Pompidou. Pred budovou chvíli pozoruji při práci několik portrétnistů a karikaturistů, trochu jsem překvapen svérázným příkladem funkční architektury s vyhřezlými střechy rozvodových potrubí, jež se podobá spíše moderní fabrice než kulturnímu středisku. Interiér však působí uvolněným dojmem a dokonalostí. Mimo jiné tu Národní muzeum moderního umění vystavuje obrazy, které demonstrují vývoj ztylet od fauvismu a kubismu až po hyperrealismus. Chagall, Dali, Vlaminck, Van Dongen, Valadonová, Modigliani, Brague a jiní mi měli co říct. Léger, Picasso a Matisse mě už děsili svými zeskými obrazy, potěsil mě obraz Fr. Kupky, kde exponátku už mířilo kamži mimo

mé chápání, na příklad tmavě modrý trojúhelník svisle rozdělený rudou čarou s názvem Jericho a jiné. Na výstavě s názvem "Co je to moderní umění", který hodně napovídá, jsem už neměl co hledat, třebaže nebyla bez zajímavosti. Koláže, asambláže, kombinace všech možných materiálů a zbytků nebo kusů předmětů dříve možná funkčních. S trudnomyślností zavinenou jistotou, že nic nechápu, mě vytrhuje až kouzelný pohled z terasy 5. patra na město ozářené zapadajícím sluncem; dole pak kloučky lidí, zpívajících, tančících a bavících se s elánem a temperamentem jižanů, kumštýři všeho druhu, z nichž obdiv jistě zaslouží ti s nůžkami a schopností dokonale vystihnout siluetu lisické hlavy. Potlučen se ještě chvíli nočními ulicemi, ale únavu a hlavné žízení mě nahání na cestu domů. Při psaní této řádky jsem zapnul televizi a byl jsem těžce zasažen hněd prvními zábory dokumentu "Rugovo město", na nichž poznávám nabídku pod Palackého mostem s večnými labutěmi. V tom smutku nebyl stesk. Autor vystihl umírající krásu kdysi zlaté Rrahý a ptal se, co ně do ní vlastně tahne. S tou otázkou asi budu usínat.

Pátek 22.: Nad ranem se stahla mračna a na město se a ustíl výdatný liják, který vydrzelaz do odpoledne. Jen jsem si v něm skočil pro chleba do pekárny na rohu ulice. Když vcházím do Rodinova muzea poblíž Invalidovny, mezi zbytky mračen už se prodírá slunce. Je to nádhera prohlížet si nerušeně sochařovo dílo, uložené ve dvou poschodích zámecké budovy, odklopené rozsáhlým parkem. Busty, torza, sochy, sousoší, návrhy pomníků, kreby - těžko uvěřit, že to všechno vytvořil jediný člověk svýma rukama. Právem tu visí dva obrazy van Gogha a jeden Monetův. Dlouhp obdivuji ty neživé, ale nesmrtebné skvosty z bronzu, kamene či jiného materiálu. Procházím i zahradou, v níž jsou roztroušeny hedinevy plastiky a kde stojí vysoká, kovová, nedokončená Brana pekel, která, působí az slavnostním dojmem. Vecer nalézám před chrámem sv. Augustína broncov u sochu Panny orléanské na koni ve válečné zbroji. O kus dál na bulváru Clichy a malém náměstí bylo ještě příliš brzy na devata, provozující nejstarší řemeslo, atmosféru města volných mravů poněkud trapně a smešně vytvářejí nespocetné sex-shopy, porno-shopy, sex-video-shopy a podobné pevníky, mezi nimiž slavný Moulin Rouge vypadá jako nevinné moderní hospodářské stavení. V jakémisi duševním zmatku poprvé jedu metrem na opačnou stranu. Domí se vracím Zahradeu platanů s budovami Národního přírodnědeckého muzea, úzkými uličkami kolem krasné mešity.

Sobota 23.: S rámem znova přišel dešt a vsemu vtískl puno po-malosti a dřímoty. Nedaleko domu vcházím do Rue Muffetard, ucoucké uličky utkané z korálků zdrobnělin - obchůdků, krámků, stánků, bister a kaváriček, vše v provozu a otev eno. Ositám se znova v Latinské čtvrti, po strných schodech splhám do kopule 117 m vysokého Pantheonu, původně chrámu sv. Jénovéfy, patronky Paříže, stavby antického slchku, jež slouží jako hrobka slavných osob. Vítro rozehnal hraky, také vychutnávám výhled z ochozu na celou umytnou Paříž. Toulám se zrejmě ještě spící čtvrtí bez určitého cíle a připadám si trochu jako student, který nemá ke komu jet na prázdniny. Na bulváru Montparnasse zdravím mariála Neye na koni, nahlížím do proslulých kaváren la Dame a la Rotonde, smekám pomyslnou hučku u Rodinova Balzaca na počest jeho Ztracených iluzí. Zbytek dne trávím na blesím trhu. Obrovská plecha, rozdelená ulicemi podle druhu zboží, je propojena speciální konfekce, obnovených vecí i veteše, prům silového zboží, nábytku, koberců, zajímavostí a kuriosit. Všudehlava na hrávě, plno křiku, huaby, ramusu. Atmosféra malem jako na orientálním suknu, chybí jen tahání za rukáv s vykřiky Mister, Mister. Po delší jízdě podzemím vystupuji na Porte de Orléans s odtokem najít t.zv. Biou-ville, něco jako ghetto. Je tu však tma

a proto, žádná skupinka Arabů, kterébych mohl sdovat sít na nějaké místo. Chvíli bloudím ulicemi, prohledávám si poznámkou mnoha jedny padly v Gibralské legii. Traktoru cestou netrou a mnoha přesypy odjíždím nedopáne domů. Ještě hrana jako sít. Jistě zahrnice je kolom Nationale, jen mám s tím rozhodně, že tady lidé něco mají spousty u straviny.

Neděle, 24.: Denní doba mě už nepřekvapila, trochu uklidnila a myslím přitom na svitající ráno. Vnednější město na rozhraní a paríži, než je Lubitsov-Pere-Lachaise, jsem si opravdu nemohl dojít. V tom křižovním městě s mohyly Velikého francouzského císaře, kde komunard a poznámkou čenou a Slovenským legiem prošlým lezení na věžnost a na hřbitov. Vitr a dál k tomu vytváří tu správnou atmosféru hukámu. Dneska vásud a městevníkem veden, podél kanalu St. Martin mimo centrum. Je tu pravidlo, abu nekolik hřebců mazochů, krajích a naděním svouji kouzlenou, pak už jen známé názvy Republiky a pojedou mezi ně domů. Při behu včera vnitřní věstu mě chytily, říjnová cestovní borcech, když jsem pomyslel na Atlantik a život, jist, námět vyráží smorem jihonapadem.

Pondělí 25.: Doufal jsem, že tento tak nebude, ale probudil se do deaktivace rána. Nezbýva mi opustit paříž vinkem. S batohem na ramenou naposledy na sebe hmyzím, ubíhám sít drovenou poslední a dole stranou kříže denveranky monsùbra El Cid. I Bohem-Adich, ulice Poliveau, bylo mi tu prim. Metro se mnou klíčkuje po městě až k zapadnici nádraží St. Lazare, kde se hodinu potom a rozhodují, kam chci vlnatně jet. Nakonec kupují jízdenku a v posledních vinkách naskakují do vlnky na Coze. Pak tedy Dolní Normandie, dnes teplá ale stále upílkama. Evreux-Lilleux-Cosne. V největším městě kraje Calvados je mokro, ale říjnově. Procházím centrem až ke arceu, kde se kryvam před průtrahou ažen v nejdélejší galerii, která všechny fantastické obrany Italů /da Fintoretto, Veronese/, vlašských /rubens/, Champaigne/ a mnoha dalších mistrů. Užinu mi pokládal jeden obranek Corot. V krembelu galíčku na potomské město a jeho stinnými valami koček a muškým i ženám a klášterem, na přírodní propusti /14 km Alençon/. Právnický kostel St. Pierre a podivuhodnou květnici u r. 1308. Přestávka přestále, avšak mráčku nad městem nevěří praní dobreho. Vracím se opět na nádraží, posílat mi ažen, je blanové. Vede od jízdního vlnku na portugalskou Mt-St-Michel, v nádražní hale se seznámí s mladou Američankou Leslie a Indiana a podle jejího "vseveš" o Evropě něčemu Youth hostel /dale v. 11/ ve vlně a cožti můstek, vnovíme u posledního vlnku na Jekouší aterou paní, která nam prochátrat vynutuje cestu k. d. V příští den, který nijíme, zamilovanou magu na stole a několik lidí, všechnou dovalí a jsou u cíle: 18 km na noc s vlnkou, komfortem. To už jsou si o Leslie o sebe řekli a cestu včetně užití lodi se v učajících sympatizují. Bločno do noci trvá ji nevety skupinky lidí z NSR, Kanady, Francie, a má případ, že začínají celý Východ. Angličtina je městěství v v. 11. apoložnou zeti.

Cterý 26.: Vlnuvala abu až vlně říčená zavřená dráženka portole, venku totiž nastal jakýsi polární den. A Leslie a sympatickou Barbarou z NSR se ve stadeném, vlnárném počasí vydávají na desetikilometrovou cestu k pobřeží La Manche. Slavné cestní místo obřadovací, klášter Le Mont-Saint-Michel, je vlnet až náležka. Inový ostrov, na kterém stojí, apojuje při přílivu povodnímu povodňovou hráz, na odlivu ustoupí moře až 15 km daleko. Počátek několika průdu až soudim, že počátkem městec je i doma. Je stále silnějším vlnu přicházejícím k pobřeží a Velkou ulici vyslupují se podél cestu a 15,-16. století, obrazem obnovy a

restauracemi s "horskou přírodkou", od kdy vstoupí brány opatství. Chvíle skončí na anglickém pravodole a pak díluje, poslouchajíce zvonidla. Opevněný benediktinský klášter byl však mnohem do revoluce, potom sloužil též jako hrad pro politické vězny (Danton, Blanqui, Raupail), byl jen častobne upravován, nejkrásnější je románsko-gotický oltář svatého Ježíše v katedrále z 12. století, v kapli denne bohoslužby, inscenující interiér s gotickou pozemní pokladou na hřebeni a pobřeží světana. Pročasného kávovaru, kábitovem, městočkem v podhradí a osídlení se novu ne hrázi. Studený vitr se záhou knihovnou všechny. Poslouchajeme se stopevat, ale po chvíli se jednoduše vydáme na parkoviště se vozem se dvěma vynikajícími františky, kteří se uvoří na svého. Když jsme jim sdělovali, co jsme nes, následek jim to na rovinu. Taky mi vondy došly, že jsme dneska nevedení a rájice. Právě nám utíkají k místním mluvčím, pojídáme brambory na loupežku, kupujeme víno, povídáme si a je nám moc dobře. Mají tam Leilio a přijedou Baybarsa. Jenomže se mi stává, že

střed, 27.: Potom - až na včer. vítr - je jako vymáhaná. Lou-
čím se u silnice na Rennes, slova utírají na výklenku. Obě se ohví-
jeou přeavěděnou, že tady místana na včer, zítra kvůli předchozímu
zpracování cestování, kdy jsem obíhal kilometry na Aronky. Pak už
domluvila se s nimi svouji kraloučkou francouzskou, míjíme Ren-
nes a v polovině cesty do Lantes vykrajuji na zřizovatce. Jen ohví-
čílapci z Toulouse dlejíme už tak založeného citronu. Rájí, utar-
čí olařík, byl perfektně střelený, Rízení venu se věnoval jenom
čistotě, pořád něco komu toval, bez příčiny měkké klinkony, obcas
vydal základní kvíky /nejčastěji napodoboval vzkazní holičku/, ve
městě jenil krokom a s radostí pokřikoval na cestu. Kluvili tro-
chu anglicky, kdežto slovo se záležem využitnával, civileni se mě
čarkavili do společného kreditka a já si lebďal a snál se s ním.
Jeho mladí spoletník nachovával výšost, sledoval cestu, kouřil
cigaretu, kafe a víno pro bohéma rojídlíme Lantes přes Loiru, po-
střed cestování snažil stereotypy mi krajinců a vinicemi, bořovými
vystavujeme, protím, jsem se a pak už base fréme dál a opam se
bambóny. A blinkrem, jenž na prodíláni konkurenci dolů na Foxy Dor-
sobinky na Arcachon, ale mělo toho jedou dál mym směrem, aby mi
nešli nejlepší místo ke stopování poté, co mi ještě a jenoté s
brokfi. Tady mě měl dobrý mladý kink ve studeném citronu, mimo-
ří perfektní angličtinou, a za chvíli jsme v Arcachonu, konečně
jsem tam, bárkuji a slaný, když se do pís u pláze a mračivý vadouch
venici očividně. Je napaden slunem se osudu moča ohlouznuje.
Na mě mluví s výrazky odjídat, když do Bordeaux: V... tu nemí-
vrátaice nejrad instítuce, kde dostávám magu, a po bloudění městem
vám si k delu u lotu jenocenky přinášejí a už v polos anku
vnímám dešt, který se bude i následovat.

Úterý 26.1.76 rozhýbání stuhlého tela v horách a sprše se voda
v místech podél pobřeží, nížina, jiné části dnu voda hor / voda
110 metrů nad mořem v Evropě / a na konci vzdálenost obou

ším mokré voci, sluním se a naivně posoruji blížící se, nevinně vypadající mráčky. Za chvíli jsem to taky pořádně schytal. Jen tak jsem se stačil sbalit a schovat před nejhorším pod strom. Po několika minutách je obloha zase jako vymetená a slunce znova připaduje. Brzy opouštím ty milionářské vily se soukromými plážemi a stopuji dálé na jih. Zastavila mi mladá, sympatická Francouzka v malém citroenu, chvíli jsme si povídali, ona pak jen sesílila hudbu španělských kytar, které k tomu, co bylo venku, nedomyšlitelně patřily. Silnice se kroutí borovicovými májami haji, stoupá po dunách a nabízí úžasný pohled na otevřený Atlantik spojený na obzoru s azurovým nebem. Co chtít víc. Prohlížím si její fotografie ze španělské dovolené, vyhutnávám tu úžasou pohodu. Vysadila mne u Biscarrosse-plage, mávla rukou nad mymi díky, nechala mě stát u krajnice a odbocila do vnitrozemí. S roztřeseným nohama jsem se vyskrábal na písčenou pláž, kde se mi otevřel pohled na nekonečnou, poloprázdnou pláž, sešopl jsem se dolů mezi naháče a po chvíli uš bězel vstříc zpěněném vlnám. Oceán mne ihned přijal za vlastního, ač mne viděl poprvé, a zval pořád dál a dál, Byl jsem už hodně daleko, než mi doslo, že to zpátky nepuje tak snadno. Taky že ne. Byl odliv a moře tázlo. S vypětím všech sil jsem se n vím jak dlouho vracel k místu, kde se prelévají vrcholky vln. Dodávala mi myšlenka, že takhle emigrovat nemí zrovna nejchytřejší. Totálně vyčerpányho mě konečně drapla jedna vzeklá vlna, zarejdovala se mnou ke břehu a přibila mě do písku, abych si přišel nechal najít chuť a pekně jako ostatní poskakoval tam, kde stádim. Ještě teď mám zlehly uši, hlavu jako v bouři a tělo z olova, když sedím na vyhřátém písku pláže a dávno mi otrnulo. Kolem besté upírám naposledy oči na lesknoucí se plechu oceánu a s trohou smutku vcházím do městečka, dokonale připraveného na mnohem větší příval turistů. Slanou chuť v ústech splachuju vodou z pramene, pochutnávám si na kmarlině. Míjím stánky s bohatstvím plodů moře, ale na jídlo nemám ani pomyslení. Na výpadovce mi zastavil enlapík v ničem jiném než malém citroenu a svězl mě do Biscarrosse místa, kde jsem vyskočil na výpadovce směr Parentis. Slunce se sklonilo k západu a moje dnešní cesta skončila. Nikdo mi asi po hodině stopování nezastavil, Chvíli jsem bloumali užiceni městečka a teď, když se blíží 3, hodina ranní, dopíjím poslední sklenici vína na terase místního počníku /kavárna, restaurace, pivnice, bar, tančírna a herná v jednom/. Atrávil jsem tu celý večer, pokoušeje se o navázání kontaktu s místní mládinou. Tiše lidi, kteří vypadali na něco mezi punkem a etitel i rock'n rollu, hýřili elánem, jež si systematicky vybíjeli na hracíchautomatech, zpěvem /byl to spíš řev/ jediné písň a popíjením piva a michaných nápojů. Byl jsem pro sebe a nikdo cizí je nezajímal. Snažil jsem se vyzvedet, kde by se dal sehnat levný nocleh, jenomže na udané adrese nikdo neotvíral a tak jsem se vrátil zpátky. Byl jsem nakonec rád, že sedím venku pod střechou. V tom rámu a křiku uvnitř se nedalo dělat nic jiného než taky řvát, aby člověk zapadl. Nebýt ochotného a příjemného personálu, myšlel bych si, že mám hlačinace. Ve dvě rano zavřeli, poskládali židle a stolky venku a když jsem se zvedal, řekli mi, abych klidně zůstal. Takže tu teď sedím dál před prázdným náměstím a vstřebávám blahodárné ticho. Za večer se tříkrát protrhla mračna a i teď je nebe jako potažený černým suknem. Půjdu se porozhlédnout po nějaké přestřešku, kde bych mohl složit hlavu.

/dokončení příště/

činnivem, co kolikrát říkalo a co mluví, že v bytě nikdy
-dostane, sítivou činností všetře se zase týkáte svých kohokdy

Šťastný blázen dostavše novou hračku, snaží se také o vstup
do dějin, záhy však klesá pod těhou okolností a nenalézáje
již další modus vivendi, ubročen vápnen hromadného hrobu
mizí naším smyslem.

Nikdo nemůže už dneska nic tvrdit, po tom všem co se stalo
doposud. Byla vždycky stejná, ano ty, ty, ty jedna. Večer
co večer jsi sedávala na molu až se tiskané hvězdami blys-
kaly. Přistál? Nebo ne? Naivko. Když myslíš, že se to utají,
tak dobrá. Ach, kdyby jste vedeli, jak to chutná, láska a
všechny ty její sestry a příbuzné. Jednou to všichni věděli
a udělali tomu konec. Když už je to všechno tak dávno, a po-
važte, že já u toho možná byl, ale ně si nepamatují. O jak
rát bych poléval zahrádku, kdybych nejakou měl. Milování si
dnes žádá prostor, pokoj a kuchyně je tak dobré pro nenávist.
Když myslíte, tak si hrozně medíte, když s tím skončíte tak
stejně nic nevíte a celý je to podivný, oba kraje i to mění.
Večeře je nejlepší žrádlo, protože pak se jde spát nebo chlas-
tat. Sest dětí už dneska nikdo z nás nemá a nevidí, nechyti
páchnoucí rahu. Ovše m, krev je řídká a kapsy se nadouvají,
nebude hejno anděla Zádného výtat. Představa vítěze, jak při-
pravuje zase padu a hraje už jenom vabank, již Zádny pass
ani bluff. Na hřbitově v jednom domě se varí stydká kost,
moje představy o dobré polévce se zvolna rozplanou. Nechte mě okusovat knihu.

nechal bych rozplanout, původně to byl omyl, ale pak jsem
zjistil, že je to dobré slovo. Rozplanou jako rozhůř až
úplně shoří čili zmizí stejně dobře jako když se rozplynou.

Pozde večer cestou z práce si v autobusu čtu ze Schopenhau-
erovy Životní moudrosti, text práve zněl: "Při neštěstí,
které už nastalo a kterému nedá změnit, bychom si neměli
ani dovolit myšlenku, že by mohlo být jinak, tím méně pak,
že by se neštěstí dalo odvrátit, neboť to práve stupňuje
bolest do nesnesitelnosti." Po přečtení této myšlenky
vyhlédnu zcela podvědomě z okna autobusu, a vidím jak na
chaoniku leží člověk kolem hlouček lidí jak už to bývá,
pár policistů a jejich vozy. Autobus jel velmi pomalu v
té chvíli, takže jsem stačil pozorovat, že všichni jen tak
postávají, z čehož jsem usoudil, že je již mrtev.

Dnes dopoledne jsem si přečetl Klímovu Slavnou Nemesia, a
po té jsem se vypravil na nákupy. Cestou jsem potkal něko-
lik krásných žen, červeně a bledě modré oděných a z jednoho
průjezdu se dokonce vyvalil smrad mrtvořné hnileby.

„Zapříkladu když jsem s výrovnáčkem slíbil, že si budoucího člena na základě
jakožto svého určitého „výrovnáčka“ mohu mít všechny rovné, když by
máme důvolečnou svého synovce od svého svého synovce a
je totiž záležitostí mé, aby byl ženichem z mém dnešního dne
druhého ženicha nebo aby byl nájemním nebože ze svého dne
byl důvolečným svého synovce i svého synovce, abyste mohly
svého synovce jeji muž, tedy jako děda, byl z devíti dětí
byl z devíti dětí a jinak byste mohly k
jinak tata byl sirotek
a všel si mámu, protože byla na svatku
skrátka všechno prima lidí
te jenom já jsem ten smutek.

Vytříbené město

jen hrou na ráj
stále jen to dětské
ále, to já jen tak jako
zni od těch dob v uších
takofka jako nijako.

strašlivým tlakem se otevřela
chtě nechtě musí ven
kousíček mého já
Pirsig by řekl:
"I tehleto je Zen."

státek na samotě uprostřed polí, obklepený a nakrytý mohutnými lípami, kdyži dávno lidem opuštěný. Rije ve svém odzouvení k nániku svéjím životem. Za denního světa promlouvá holenou prázdnostou, tichem, prachnivěním a krouží jen síticím, jež si vážne uváděuje snad pevné tulky, který nakrátko přijal jeho střechu za svou. Jako dílo důkladných lidových rukou upnuté odolává hubu času, avšak ten je s příspěním neznámých lidí značně destruktivních povah nedoprok. Vylamává okna i dveře, etlučené zdi a propadlé stropy, deravé střechy. Namísto dvora a užasného mlýnu - ruiny porostlé bylinou, rybník v těsné blízkosti se proměnil v mělký dolík plný bujně vegetace. O umírání svěžejí i zpustej jabolčový sad svými svěženami, neprořekávanými korunkami stromů. V ohledu chzech před přírodou prvního sněhu pronikne vydubím jen občas nina nejazděné ptáčky, ticho je unoseno monotónním kvakení tekoucí vody. V noční prázdnině stavění salvají. Tma a pomocí měsíce valádá do okenních dírek propadlých, ale otevřených očí, a trámy se stávají kříže, prkna natanají ruce, vynicubené jámy se mení v hroby. A těch zelených a vlněček. Tady zaprostá, tukno, skřipce, kykno, tam se ono bubláčí, vrzatí, komíškání. To se po dvorech i uvnitř domů pohybují stíny, opírají se o sedače, polehávají, stoží za knoflíky oken a vysouzají na nápráki, aby se nahaly v paprscích měsíce, když si znova najdou skulinu nosí mraky.

Nebotýnik, poklonáraik
v panedelník nebo vtórník
čelník nebo ročník
dař bohu cudu
a nám penize.

A: Jako máte prosím krevní skupinu?

B : MI faktor

Maléhavé nadlehání

Jsem kytovec, neumíš mi se učít díru do sveta, znáš mi se a mohu díry zamolít.

byla řečena snažením /dokončení/, všechna cest když umí se řečením.

Student: Jak pohlížíte na fakt, že ti, o nichž víme, že to jsou bytosti, které realizovaly Vlastní já, světci a podobně, se zdají uvádět nauky, které se často liší a dokonce si odpovídají?

Hittleman: Nejenže se zdá, že se tyto nauky liší u jednotlivých učitelů, ale že tentýž učitel v různých dobách překládá témaž studentovi rozdílné pokyny! Je třeba pochopit, že, jelikož všechny takové pokyny pocházejí od Vlastního já, není zde opravdového rozdílu; ale že každý vyučuje odle chápavosti svých studentů nebo určitého studenta. Tato chápavost se u různých lidí v různých dobách liší a dokonce i student, který tutéž etasku položí při několika příležitostech, může dostat různé odpovědi - podle toho, jak učitel postřehne, že se schopnost tohoto studenta světlila.

Další student: Když k nám mluvíte jako ke skupině, jak určujete chápavost skupiny?

H: Ve svých všeobecných přednáškách uvádím cisté učení, jak je vnímám, bez ohledu k individuální chápavosti. Při těchto schůzkách a v našich soukromých povídorech je učení přípůsobeno nebo přetlumočeno podle mnoha postřehnuté úrovně chápání studentů.

S: myslím, že toto je diplomatický způsob, jak nám říci, že někteří z nás nejsou přehnaně bystří /Smích/.

H: Vůbec ne! Přetlumočení nebo pozměnění Pravdu nauky nijak nesníží. Je jen uváděna v odlišné podobě. Ze zlata lze vyrobít mnoho různých predmětů, ale zlato tím, že se objeví v této podobě a ne v oné, na cestě nikterak neztratí. Nahleďte na poslední dobu a naleznete podstatu. Nahleďte na podobu nauky a naleznete Vlastní já.

Další stud.: Jak někdo může zvětšit svoji chápavost?

H: Pomoci cvičení /sádhanu/. Pomoci jógy a meditace. V Pravdě chápavost se nezvětšuje; student se spíše oproští od neskutečného, od závojů, jež zastírají Vlastní já. Taktéž se zde, že se chápavost zvětšuje.

Další stud.: Jak určujete úroveň chápání svých televizních diváků?

H: To je zase jiná záležitost. Pokud někdo vyučuje tomu, co jsou v zakladě techniky, několik milionů lidí, kteří s takovými technikami mohou být zcela neobecnámeni, je třeba uvádět je v pozměněné podobě. Těž je způsob, jímž v televizním kurzu vyučují ásánám hatha jógy, pránájámě a meditaci.

S: Předpokládám, že víte, že mnoho z vašich diváků dopřeje k bohu, když cvičení berou velmi vážně a chtějí pokročit dále, ale nemají přístup k vhodnému učiteli a nevědí jak se zachovat.

H: Všichni ti, kteří cvičí opravdově, naleznou nezbytné vedení.

S: Vzpomínám si, jak jsem četl o buddhistické víře, že svět neexistuje. Mám pravdu, když si myslím, že vy věříte, že svět existuje, ale že je neskutečný? Pokud je toto váš názor, jak se pak shovnává s buddhistickým názorem?

H: Na Východě existují tři základní náhledy na jevy. Zaprve je to názor, který uznává existenci světa a také to, že člověk může ve světě hledat své spasení, naplnění. Druhý názor je ten, podle něhož svět existuje, je však neskutečný v tom smyslu, že existuje zrcadlení, je ale jen iluzí. Třetí názor říká, že nic, včetně světa a všech jevů neexistuje ve výběru jakémkoliv smyslu. V našem učení není mezi těmito třemi názory žádný rozdíl; v tomto ohledu tvorí přirozený pokrok: člověk začíná hledat spasení, osvícení, Boha, nebo jak si to kdo přeje nazvat. Protože

svět se mu jeví jako skutečný, nemá jinou možnost, než hledat své spasení ve světě. I když Boha pojímá abstraktně - jako ducha, nebo jako entiku, díící v "nezrených" kontinuálních - přece jen Jej ještě hledá ve svém skrzení svět jeví. Nakonec, v přirozeném bahu hledání, se jeho vědomí očistuje. Svět jeví stále ještě vnímá, ale přijde na to, že není vnějškový a od něj oddělený; je mu patrné, že se projevuje s k r z e jeho osobu. V tomto bodě tedy svět považuje za iluzorní, jako promítaný námět nebo skrze něho samotného, sebe, teď upozorovatele iluzorního světa však ještě považuje za skutečného. Tento druhý názor se nakonec vyvinne ve třetí: pak já splyne s Vlastním já a nic z jevové podstaty neexistuje. Nadále už není žádny "názor", "pne-názor", "existence" nebo "non-existence", ale jen EXISTENCE, pouze JEDINOST.

Tyto názory se mohou vyvinout jeden z druhého během mnoha životů, nebo v jednom životě. Takové věci záleží na předchozí praxi dotyčného. Student si vždy musí být vědom toho, že jeho záliba v jáze a v podobných praxích je důsledek předchozího studia a praxe a že je nyní připraven dosáhnout stavu opětného splynutí. Tak se velmi opravdová praxe, cvičení, stává hlavním úkolem jeho života, neboť představuje pomocku pro ukončení příštích narovení. Ovšem znova zdurazňají, že "názory", "pokroky", "stadia", "opětné splynutí" a podobná jsou všechno pojmy obyčejné myslí. Vy jste stále Vlastní já a nikdy nemůžete být něco jiného.

S : Ještě k oném "třem náhledům na existenci": jem ten, kdo reálnoval konečný stav, v němž přestaly existovat všechny jevy, ještě schopen fungovat ve světě - i když je to svět iluzorní - bez potíží? Vídí všechno a reaguje na všechno?

H : O tomhle jsme mluvili už nekolikrát. Protože však totež nás poslední diskuse v řadě, je možná vhodný čas ke zdůraznění některých bodů, vztahujících se k vašemu dotazu.

Nejdříve si však všimněte, jak úporně se obyčejná mysl drží svého úřadu? Obava, odražející se ve vaší otázce se týká "fungování" ve světě. Důležitost tohoto fungování je pro vás přepresahující. Porád ještě veríte, že vše čtěstí a napnění je nějak závislé na pokračujícím fungování ve světě. Až do nynějska k zhroucení vašich plánů, k potížím, trýzni, zoufalství a všem těm věcem, jež vás dovedly k jáze, docházelo právě proto, že jste "fungovali ve světě". Nyní ukazujeme na klíč, kterým se odemkne vaše celá a vy přemýšlite o tom, zda vám nakonec není lépe ve vězení!

Z vaší otázky daleko vysvítá, že chcete popis osvíceného stavu, jenž však není něčím jiným, než vaším pravým stavem. Vězení se vyptává, jaký je venkovní svět, aby se mohl rozhodnout, zda si přeje či nepřeje opustit vězení. Bojí se, že si se vši tou svobodou nebude vědět rady. Je však jeho přirozeným stavem být ve vězení, nebo na svobodě?

Osvobozený člověk / džnani / nevidí nic než Vlastní já, či spíše není něčím, než Vlastním já. Když odejde do lesů a žije tam, pak je to toto, co činí. Jenkoliž však zůstane ve městě a přechází ulici, že nezhlédne blížící se auta? Ze ulici přechází v nějakém stavu stupěnosti nebo v hypnotickém transu? Ve snaze zachovat svoje dominantní postavení obyčejná mysl fantazíruje o podstatě vědomí Vlastního já. Ale obyčejná mysl o Vlastním já nemůže vědět vše neco, nejvíce, co vše může vykonat, je dohadovat se. Vlastní já se vynoří teprve tehdy, až obyčejná mysl ochabne. V okamžiku, kdy vykrocíte z cely, pochopíte, že jste ve vězení nikdy nebyli!

Další stud.: Nemohou nám věci, jež ve svět vnímáme, jako velké

-síce umění a hudba, přispět k poznání Vlastního já.

H: Vše je cesta k Vlastnímu já. Ale ježm směrem se lidajíci, který zkoumá vnitřní jevy, vydáť pontuji despoje k poznání, že hudba, umění nebo co jiného, existuje jen prostřednictvím jejich poznání jím samým. Tak tedy početi, i, že umění a hudba, práve tak jako směti a různé vedou k tomu, kdo je vidí a poslouchá. Tak se nákonc musí obrátit dovnitř.

S: V Kundalini-jéze díl síla, jenž má být probuzen, v nákladu pátare. Ale jiné systémy tuto sílu umisťují do různých částí těla, jako treba deska nebo do hlavy.

H: Ano, je možné říci, že základní částí síly má rozmanité usídlení. Všechna jsou v jemném těle, nebo ve fyzikálním těle. Ten, kdo se stane studentem některého systému, by měl následovat vyhraně tento systém.

S: Ramana Maharshi učil, že vedení "já" díl v dánku arces, v tom místě pravou, kde se každý sebe dotká, když říká "já". Navrhoval, že by student mohl při různém rozvozování svého dozvědání se "Kdo jsem / já?/" zaměřit svoji pozornost na tuto oblast. Možná, že budete chtít učinit totéž.

S: Je výhodné vést sporádaný a pravidelný život?

H: "Lít život" jako vlna jede po trati, nemáte ho. Můžete jen být. Veliční ti, jejichž myslí plynou do vnitřku, jsou neoporaďní a nepapraviteľní. Když je mysl obrácena a upřímná uvnitř, nebudeste se starat o sporádanost nebo neoprádnost.

S: Ale s ohledem na to, co nám teď pamět ve světě, neexistuje nějaké návody pro vedení života?

H: Tyto "návody" jsem podrobne rozebiral ve svých různých knihách o Natha-jéze. Pro ty z vás, kteří jste docházeli na tato diskuzní setkání, je klavním vodítkem toto: Ty "pečinky", ať už jakékoli, jež nejvíce poaporuji vše opravové cvičení, jsou ty, kteří má detyoný přijmout za své.

Pro příklad toho, jak náme "větší" život, se často obracíme k ostatním. Avšak cesta každého člověka je individuální a jedinečná. Každý má svého vlastního všeobecného uvnitř. Proto povzbuzuju studenty, aby se pro instrukce obraceli k sobě. Každokoli zajistím, že se student pokusí dozvědět se o své pravé podstatě a vnitřního zdroje - i když je ten zdroj učení svatých nebo učení vatařů - snážím se přesmerovat jeho úsilí, obrátit je do sebe samého.

Další stud.: Nevím přesně, co známená "avatar". Je to totéž co "avatář"?

H: Vismu je Bůh v podobě Ochraniče vesmíru. Kdykoliv je třeba provést velkou změnu ve stavu člověka, zjavi se prímo projevení Vismu nebo Bůha, atatár. Když na trvání Svoreňí pouyslíme v biblických pojmech - kdy se táhne od rájového stavu před počtem Adama k času, kdy člověk bude dotohoto stavu navrácen. - můžeme v tomto údobi mluvit o děsečti avataraech. Sedm z nich je Rama, jehož znaty jsou vyprávěny v epusu Rama; osmý je Krishna, jehož učení jsou námětem Bhagavad Gíty /výhátek z epusu Bhagavata/, devátý avatar je ten, který uskutečňuje velkou změnu v neindiaistickém světě; a hinduistického písma neni jasné, zdaže je to Buddha nebo Kristus - nerozumí oba. Přichod desátého avataru bude znomenat počlunutí hřicha, nového světství atd. a konec současného věku "temna" /Kali-yuga/. Člověk bude opět s jednozem a Vlastním já. Tento den by

avtar hinduitů je ten, jenž je též očekáván /poz jinými jmény/
ostatními velkými náboženstvími. Tato kosmologie v zádnuém ohle-
du neovlivní evičení opravdového studenta. Ten se TED užívá
výhradně jen poznáváním Vlastního já.

H: Další stud.: Jak, je hlavní rodič mezi konaním ovlivnění člově-
ka a obyčejného člověka za předekludu, že abu učini tutéž vše?
H: Ovlivněný člověk nemá žádny pocit "konání" nade tělo, že je vy-
konavatel. Protože jeho dílo není uplatzeno touhou, je osvobozen
od břemene jednání a plodu jeho dianí.

H: Dosáhne člověk, který je vysoko inteligentní, rychlejšího a
hlubšího pochopení této nauky? Komuž ji bezprostředněji než,
rekni, ten, jehož mysl není tak vyvinutá? I když jsem o oby-
čejné myslí mluvili, neponěkud, když je znaly filosofie, umění,
učebních způsobů a pojmenový?

H: Myslím, že si plňte učeneccké scholastické vlohy s inteli-
gentou. Za "inteligentního člověka" mám toho, kdo poznává ilu-
zorní povahu své obyčejné myslí, když slyší nauku a bez odkla-
du zanáje doporučovanou evičení. Tuto "inteligenci" může mít kte-
rkoliv člověk. Jde prostě o jiný způsob, jak vyjádřit, že je
"zralý", že má "úsi k slyšení". Taková inteligence se vyvinula
z předešlého vystavení vlivu nauky a z jejího využití, nemá nic
sopěčného s přítomným povoláním člověka, jeho prostředím atd.
Díky je propojeno příklady t.zv. prostých lidí, kteří neměli
základní vzdělání, kteří však niconě dosahli nejvyššího akademického
stavu. Učenost a člověka nijakým způsobem nepodporuje chá-
paní nauky o vědomí Vlastního já; často působí jako překážka.
Jakkoliv kvantum činnosti obyčejné myslí - v akademickém, tec-
retickém úsilí - nemůže srovnat Universální mysl.

H: Jeden ze studentek ve skupině vyprávěla o organizaci, jel v
rámci výkendových seminářů vyučuje metodu seberozvíjení a septa-
mila se jsem Hittlemana na jeho minení. Řeče o organizaci, jíž se
sestávalo mnoho pozornosti a dlejvacích přestředků a tato stan-
ka byla inspirována skutečností, že její manžel se zajímal o
účast na seminářích/.

H: Rád by mohl podnikat te, co ho přitahuje. Měl bych ovšem říci
těm z vás, u kterýchž se snad vynese zájem o takové organizace,
aby rozdělil, jestli jim - opravdovým hledajícím - tam bude
upřistupněno čisté učení, nebo jestliže jim pod tak libivými
řízeními ve skutečnosti napředkládají návody na "úspěch". Hle-
dání úspěchu známená Velikářství a dotačného při evičení nemů-
že podporit, jak už jsme tu o tom hovorili. "Jaké násk je tu
pro člověka, kdyby získal celý svět a svoji vlastní duši stra-
til?" Pokus se zabýváte svou "dospělostí", nemůžete venovat
patřičnou pozornost svému evičení. To, co spiklenecki nazývají
"bohářství" a "úspěch", k vám může přijít jako přiznaný dle-
dek vaší karmy. Avšak usilovat aktivně o takové věci známená
omezit své chápání čisté nauky. Taková je pravda a neexistují
v ní zácné vyjimky. Takže organizace - podobně té, o níž jete
se zmínila - musí být zkoumány v tomto světle: nabízejí skutečně
přestředek k vedenosti o Vlastním já, nebo se napřímo peče-
jí, že základ dotačnému je do touhu po velikářství? Jakmile je
takové určení provedeno, lze podle něj dále postupovat /Poulika/.
Před mnoha lety, při ukončení řady mých přemýšlenek, kdy mně
říšel jeden člověk, který se všechny přednášky súčastňoval a řekl
mi jak se mu to celé líbilo a jaký užitek z toho měl. Pak se
mi svezl, že už je několik let členem jisté skupiny a že ovlá-
dil meditativní techniku, kterou vyvinul instruktor skupiny. Po-
val mě, abych přišel k němu domů a meditoval z jeho skupinou
za účelem námetnější velké sumy peněz. Řekl mi, že všichni čle-
ni skupiny mají vlastní.

o své nové skupiny se bez vyjímky stali velmi úspěšnými v zaměstnání. Jakož i v soukromém životě - a to vše díky této meditační technice. Vysvětlil jsem mu, že se na takových činnostech nepedílí; dále jsem mu řekl, že peníze a úspěch, jež byly "zhmotněny" takovýmto způsobem, zabrání jeho skutečnému pochopení Pravdy. On mi za moje poučení poděkoval a řel svou cestou. Chci tu zdůraznit te, že tento člen absolvoval řadu dvacáti přednášek a diskuzí, na nichž jsem uváděl tutéž látku jako zde a všechno si přetlumočil jako něco, skrze což bylo možné mít "zhmotnitu" peníze!

V takovém pojetí výkladu není osamocen. Miliony lidí považují meditaci a meditaci za formu požadavku, za prostředek vyplnění toužeb a slibů obyčejné myslí. Různí učitelé a organizace plánují svůj program tak, aby apelovali na jedince, kteří se takovými touhami ještě kojí. Některé organizace nedělají žádoucí okolkyně s tím, conabízejí: "Připojte se k naší skupině a seznejte, jak vám Bůh zajistí to, co chcete." Jiné svoji nabídku činí vybranějším způsobem, na př.: "Rozvíjte svůj plný potenciál." Netvrází, že takové organizace se aktivně zapojují do podvodů. Jejich videové učitelé mají shodnou potřebu naplnit své touhy. Může se jim jevit jako naprosto správné, když objevili cestu ke splnění touhy, že by takovou dobrou zprávu měli ohlásit dál. Prostě se nevyvinuli do té míry, aby porozuměli iluzi a pošetlosti spinění jakéhokoli přání. To je proč jsem vám říkal, že pro instruktora jógy je vrcholně důležité, aby již při prvních lekečích kurzu vysvětlil podstatu jógy, tak, aby student, který ještě žije iluzemi o splnění svých přání skrze jógová cvičení, mohl tyto iluze rozptýlit.

Dalším učením, jemuž by se měli studenti jógy úzkostlivě vyhýbat, je "okultismus" nebo takové, jehož účelem je vyvinout "moc". Touha podilet se na moc a vyvinout vlastní schopnost manipulace s lidmi a okolnostmi, nebo "ovládat svůj osud", je pro mnohé neodolatelná. Jisté organizace se svými výkvami obracejí přímo k těm, kteří jsou žádostiví dosazení takových věcí. Jestliže tedy někdy objevíte, že jste se do takové smýšlení zapletli, ihned se vyprostěte. Shledáte pravdivým to, že lidé, toužící ovládat a manipulovat ostatní, neovládají sami sebe; to je ovšem činí nebezpečnými. Proto jaem vás také zpravil o skutečnosti, že při svých cvičeních můžete dospat k bodu, kde si uvědomíte, že máte přístup k "moci" a že v tomto vás musíte tento vývoj pozorovat s naprostou odtažitostí / v a i r a g y a /.

Jakékoliv využití takové moci dalekosúhle omezí vás pokrok.
S: Ale podle toho, co jste řekl předtím, je jedno, do jaké skupiny sekty nebo organizace se kdo zapojí, neboť i pak směruje k Vlastnímu já.

H: Ano, ale nepřímo. Vy znáte přímo cestu. Poznejte TEĎ, že jste Vlastní já. A pamatujte si, že k Vlastnímu já nikdo "nesměruje". Všichni JSOU VŽDY VLASTNÍ JÁ.

S: V jedné své knize popisujete meditační techniku vyprázdnění myslí, nemyslení na nic, bytí bez myšlenek. Doporučujete tuto metodu zde přítomným, když jste vás slyšeli popisovat metodu "Kdo jsem / já/?"

H: Vyprázdnění myslí je prospěšnou metodou pro začátečníka. Stejně jako pozorování dechu a Prána jáma, ponáhá při odpoutání smyslů, zklidnění myslí a přípravě myslí na obrácení dovnitř. Musíte ji však využívat jen v této souvislosti. Zklidnění myslí, "zastavení" myšlení je jen přípravné. Když se u tohoto zastavíte, myšlenky opět vyvstanou. Pokud jste tedy vyvinuli určitou snadost odpoutání, zaměřte plně svou pozornost na dotazování "Kdo jsem / já?/" nebo na jiný základ, kořen, před-

mět vaší meditace.

S: Připadá mi, že upnutí pozornosti na objekt je pro zastavení rozptylujících myšlenek účinnější, než pokoušet se nejdříve o vyprázdnění mysli.

H: Tak tomu doceňa může být. To je záležitost, kterou je třeba ponechat každému jedinci. Experimentujte a brzy njištěte, co je pro vás nejsnadnější.

S: A nejsnadnější je nejlepší?

H: Ano. To je Vaše cesta.

S: Je možné, abych vyvinul svoje vlastní techniky - takové, u kterých třeba shledám, že jsou snadnější, než ty tradiční?

H: Je to možné, může to však zabrat spoustu času. Metody, jež jsem uvedl, byly ověřeny v mnoha staletích a poznal jsem, že jsou účinné. Ted věřím, že množství a rozmanitost metod, s kterými jsme vás seznámili, má dostatečně všeestrannou přitažlivost, ta že každý z vás bude k jedné či k několika z nich přiváben. Uvidíte, že pohotově vyvinout účinnou techniku, která není do systému jógy a Védanty zahrnuta, je nesnadné.

S: Když si jednou vyberu určitou techniku meditace, jak dluho bych měl pouze ní pracovat, abych zjistil, zda je pro mně účinná?

H: Pokud cvičíte oprávově a pravidelně, jednou či dvakrát denně, měl byste to poznat během několika týdnů.

Další stád.: Rekl jste, že ve skutečnosti nemůžeme posoudit, zda děláme či neděláme pokrok - a že bychom se o to neměli pokoušet. Jak se pozná, jestli je technika, kterou jsem zvolili, pro nás dobrá?

H: Účinná bude kterákoli technika, k níž jste přitahováni a jež nepůsobí žádný nesoulad nebo konflikt. Jak jsem řekl, některé z technik jsou přebežné, určené k naučení se odpoutání mysli a smyslu a k dosazení jistého stupně utkvělé jednobodovosti. V tomto směru jsou v nejvyšší míře prospěšné techniky hatha-jógy a pránajámy. Když bylo dosaženo této jednobodovosti, mělo by dojít k provozování doptávání "Kdo jsem / já?" nebo "Kde jsem/já/?". Alternativou tohoto dotazování je naprosté sebeodevzdání.

S: Mohu zahájit dotazování "Kdo jsem?" běž oněch předchozích kroků?

H: Samozřejmě. Kdyby se však ukázalo, že je to obtížné a že byste nemohl udržet uprenou mysl a nemohl byste jí zabránit v proudění do vnějšku, doptávání se nevzdaje. Pracujte s jinými technikami a pak se vracejte k doptávání.

S: Vyžaduje se nějaké předchozí cvičení u sebeodevzdání?

H: Ne.

S: Lze provádět obojí, odevzdání i doptávání?

H: Jenco z toho stací. Uprate své síly jen do jednoho. Pozučíte, že obojí je táz cesta.

S: Když si někdo zvolí "vzdání se", medituje také pasivně?

H: To může. Tiše se usadí a vzdá se vnitřnímu guruovi.

S: Hledají zvířata vlastní já? Jaká je jejich úroveň pochopení? Vyuvíjejí se do lidské povahy a zvyšují v této evoluci své pochopení?

H: Přišlo k vám nějaké zvíře a vyptávalo se na vlastní já?

S: /usmívá se/ Ne, ale jestli chcete vědět pravdu, mým nejstálejším společníkem je pes. Móžná, že bych ho měl instruovat o józe? /smích/

H: Nechte svého psa na pokoji. Zvířata vědí, kdo jsou. Stromy a květiny vědí, kdo jsou. Kameny vědí. Jenom lidé věří, že nevědí, kdo jsou. Váš pes může instruovat v doptávání "Kdo jsem?" lépe, než vy jeho.

S: Myslíte to vážně?

H: Samozřejmě. Pozorně ho sledujte a postřehněte spontánní jednání

bez neonečného osnování plánu a projektování, v naději na vyplňení iluzerních slibů, splzených obyčejnou myslí.
Cení se časem navštěvuji kurzy umělového zábavnědomování, nabývající se probuzením myslí, cílem se lze obyčejně dostat do styku s časem v tom, na světě i v nás, jak byly v jediném plánu nastíti "nepřeklouzne". Myslíte, že je to prospěšné?

Z někoho zákonovitka, rovněž vám tyto kurzy značně nazírá pochopit povahu myslí tak, aby byly naději ovladatelné a odvetkané, jak to současně, tak ještě prospěšně. Ještěliže je však vlastní cílem rovněž myslí tak, aby se mohlo lépe vnímat a abyste mohli většinu pozitivního světa, jak je to prospěšné. Ještěliže je však vlastním průchodem mít jasnéjší obrázek lidského života, ještěliže vidíte lidské minuty nebo ostré. To, co musí být významné, je určené během počátku a myslí a láska.

Nastala ovšem mítina/

Přijde už každou studenti, které znám už řadu let a budou mi vyskládat o svém "počoku". Budou vypovídat, jak se objevili takové všechny vlny a vlny, jak se klepali jejich manželky a manželé, jak se objevily ženy, jak se objevili dospělí ve svém poznámkání a jak pochopili vše, což i když je ich vědomí a často drívě nezrealistické pojmy obyčejně myslí pojmy jinými. Obyčejná myslí je právě tak dominantním poznámkem jako voda byla vše vynáleznosti se jen myslila a jiným prostředkem. Student je jistě očaláním "počokem". Vídá se, jak se používají knoflík a "efekt" a protože odstranil slovoučko, klepali situaci mimo do něčeho roník, že se svůj "počokem" vysloveni. Právě mluví se však jen o jednom bodu na obvodu kruhu do jiného. Na svém novém bodě je právě tak daleko od této podoby na tom předem než. Všechny body na obvodu kruhu jsou od středu vzdálené. Zmínuji tu o tom proto, abyste si byli vědomi. I když je obyčejně myslí o počoku. "Počok", jak je ve svého časopisu, není při možnosti použitelný. Slovo mluví východně proti směru. Ne "počok", ale východní číslo a pranajíme, ne však při možnosti. Bud jde ve středu, funguje jako vlastní já, nebo zatravávávejí se všemi čísly k středu nemohete křížit, okreditce, číslovaní může jít všechny. Utrvávají tedy u vedení, že vám mi, že obyčejná myslí se často pokusí vlivnit se tím, že vám činnosti vše "počok". Mluví však všecko v myslu vzdáleno svého dominantního poznámkem a myslíce vám říká, že jste se objevili slovoučku, vyráží se všem novým slovoučkem zatímco vám blíží se k vlastnímu vlastnímu, proniknout se všem, vypadá novou větou, aby vám mohla poslatu nějakého mýti. Kotoučem všechno je totiž nemohut se nikdy oklamat tím, že obyčejná myslí oznájuje ne "počok". Jení "počok" je jednoduše poznámkou z jednoho bodu na obvodu k vlastnímu; takovým způsobem ještě vedení k výře, že se "dají" veci a že tak účinně zlepší z rovnováhy. Proto při všem pátrání po zdroji, odkazy, výhledy a užití "počok", budete nenechat vlastní.

Další student napomíná mi, že v jedné své knize prohlížíte, že proces poznání vlastního je se ponosnou osobou přeměna, transformace, jako když se larva vylíne v motýla.

Ahoj. Zabírající student, který upřednostňuje obrazovou prospěšnost, mluví o vlastním knihu v uvedení si vlastního já až využívat jako svou pomocíku pro nováčka. Náděje z této označených slov a obrázků použít myšlenky.

- S : Pokud se mi bude meditace pouzdí na tvář mucha, nebo mě někdo něco svedit, mě bych mohou vedenat a pokrabat se nebo se mohu pokusit nevědat si takových reakcí, lít?
- H : K provozování vaší pasivní meditace je nejlépe vybrat si místo, na kterém můžete minimum vyrusení. Pokud jste mohou do meditace a na vásí tvář přilétne mucha, všechno te neopatříme sítou. Jenom ještě nejste mohou pohřízen do sebe, muchu učítíte klasickou a samosvětloji ji očekáte. Jak by to pomohlo vaši meditaci, kdyby vás mucha obtěšovala a vy byste predstíral, že netříte práci se ignorováním nepríjemného nebo jiným druhem přeštírání nic neníška.
- S : Platí totéž i o monachích, když meditujeme v jeskyni u ponice letasou?
- H : Samosvětloji. Když jste dosudli mene pondělí v letošku, vytrvejte po tomto okamžiku přibližně další minutu. Tímto způsobem postupně predipasujte sobu svého cesení.
- H : Je kvílastní jak lidé, kteří svou duchovní vývoj berou doprovádět, jsou často svými přibuznými nebo nejbližšími přáteli osobařováni, že jsou "nerealistickí". Pri spoustě filozofické myšlenky bylo řečeno, že se obrací k realitě.
- H : Mu, myslím, že jste tu o tom diskutovali což dlekladně, takže byste v podobných situacích měl zachovat jézovy nadhled. Když se s příkolem vyučíti ohrožení, budou podle toho reagovat. Všechni ti, kteří existují v moji, v iluzi, jsou nerealistickí. Zamenili něco, co skutečně ne skutečně a aby zadržali sdílení této nerodinnosti, zde se odlijejí se na bláznovacím spiknutí. Ti, kteří si jsou vědomi Vlastního já, ego a jeho iluzi, svět, nemají. Vědění, kde si jsou vědomi světa, se Vlastnímu já projevují jako spáčli. Další etapou: předpokládám, že nejazdil láska mívá obecný, prošlý Vlastního já. Když funguje ve světě bez prvního významu Vlastního já, ale s určitou výpominkou nebo s určitým bojmem a prezitkou, funguje tedy způsobem, který je odlišný od tomu, jak fungoval před svým proklikem Vlastního já.
- H : On v i - způsobem, který nelze vyjadřit - že není všechno na této a že ne i výkonavatelem, ale plním jeho povinnosti pokračuje jako výzvy. Proč by se to mělo smílit? Je jeho hrdina, který každý veber hráje v kontextu predstavení. I když ví, že ve "skutečném" životě není postavou, kterou se jeviště zahrnuje, nijak to jeho výkon neovlivní. A kdyby v jeho "skutečném" životě došlo k radikální změně jména, orká se příkazu "predstavení musí pokračovat". Jeho výkon na jeviště je proto neovlivněn. Přes jeho způsobem se nemění ani výkonavání všech povinností. Jak se výtraci pocit "ja jsem výkonavatel", svět obvykle sdádá, že vše výkonovat a kvalita všech prací se zlepšíla.
- S : A co v tom případě, když vás pocit Vlastního já je absolutně?
- H : Pak Vite Absolutne, že nejste výkonavatelem ani nejednatel, ani nescházíte sycos svých skutku.
- H : Vědím, že naděšel čas, abychom ukončili naší poslechání dílu kurzu tohoto kurzu. Dovolte mi, abych užil několik návěrečných poznámek.
- H : Nejprve vyslechněte tento citát z knihy Yaga
- P r a c i p i k a : "Dokud si myslí neosvojí podobu Vlastního já buď jakéjakouli úsilí, dotud je všechno pluvání o všechnu a moudrosti pouhym nezmyslnym v abolením blána." Podstatou věci je to, že o v i d e n i je vědím. Všechno to, co jsem během tohoto tydne řekli a vyslovil, je pouhý dým, pokud te nevykristalizuje ve vaše opravdové, trválivé a pravidelné věceni. Zváte ještě jednou až do situaci v magickém stavy, /pan Mittelman/ cte úryvek ze své knihy - Jógaři kruhu ke záruvì a klidu/.

"Shledáváte, že existujete v dosahu neustálého ohrožení a nebezpečí. Na všech stranách jste obklíčeni nekonečnými problémy, které se ve svém klamu pokoušíte vyřešit tímto nástrojem, který je vytváří. Pátráte po Vedení a Pečezení, ale nemůžete uspat, protože jste vztahem subjekt-objekt věčně odděleni od toho, jež Ví. Díky všeobecnému spiknutí - na němž se nevědomky podílíte - přijímáte tyto situace jako přirozený běh událostí, jako život. Uhnutí samozvanou autoritou obyčejné myslí, pohrouzení a věřící nikoli pouze v jediné, ale v celou řadu "já", které obyčejná mysl ve velkém vyrábí a vydružuje, se v slepé víře upisujete jejímu ilusornímu vedení. Mezi těmito fantasiemi vás nauka o tomuže - činu - náplní přesvědčuje, že je přirozené a nesbytné, abyste usilovali o štěstí, úspěch, rokos a bezpečí, že takových prchavých cílů můžete dosáhnout pomocí správného způsobu konání a že vaše výdobytky lze nějak učinit trvalými. A tak, odaňte se pědrobujuice stranické linii spiknutí, zíjete nepřetržitě touhami, jež vas nutí, abyste podnikali soustavné akce, předepisované pro jejich uspokojení. Protože však vase touhy jsou bez konce, protože vase činnosti nemohou nikdy tyto touhy opravdu uspokojit a protože hladaté to, co je nejvyšší a trvalé ve stavu, v němž přebývá jen trvalá nestalost a kolísání, trpíte. Trpíte nejen v tomto životě, ale v nekonečné řadě životů."

Jak se člověk z této iluze, z tohotosnu ega probudí do oné skutečnosti, jež je jeho pravou a věčnou podstatou? Naprostým zbeknutím se všeho, co je ne-Vlastní já. Poznání. Vlastní já bylo tématem tohoto kurzu, hovořili jsme zde pourobně o odpovídajících technikách. Není tedy opravdu už nic, co by mělo být vysloveno, že ano? Jděte domů, cvičte a nedejte se od cvičení ničím odradit.

Dovolte mi tedy uzavřít tímto citátem ze Siva samihit: „Když toto tělo, vám teď obývané - dosažené skrze karmu - je učiněno prostředkem k dočílení. Osvození, jedině tehdy přinese vypírání jeho břemene ovoce; jinak ne.“

Santi! Mír!

DOPLŇUJÍCÍ INFORMACE:

Před zahájením meditace doporučuje R.Hittleman ovičit těchto pět ásan:

1. Postej kompletního dýchaní - nádech...ruce nad hlavu, na špičky, výdech...připazit, celá chodidla
2. Rozeprnutí hrudi - nádech...záklon s prohnutou páteří, tvář ke stropu, spojené ruce vytrčené co nejvíce do zadu, výdech, předklon, nohy vypjaté, ruce vytrčené co nejvíce dopředu, krk je uvozený, celo směruje ke kolennům
3. Kleště - Pasčimottánásana
4. Poloviční torzo - Ardha Matsjendrásana
5. Kobra - Bhudžangásana

Provozování meditace
Meditační sezení časně ráno v tělocvičně sestávalo z následujících technik: Sled ásan a meditace byl naplněn přibližně na 30 minut.

1. Každá z 5 ásan byla prováděna dvakrát. První provedení bylo velmi umírněné, tak, aby se tělo jemně protáhlo. Druhé bylo důkladnější, ještě však nikoliv vrcholné, vzhledem k časné hodině. Údolí obvyklého držení bylo u každé ásany dodrženo, avšak bez zadržení dechu nebo visualizace yantry: /Visualizace, zadržení de-

S komplexním souborem cviků v stylu joga se nazývá **hatha-jóga**.

chu, koloběh soustavných cviků atd. byly zahrnuty do pravidelných dopoledních a odpoledních 90 minutových lekcí hatha-jógy. O těchto technikách informují knihy P. Hittlemana, uvedené v bibliografii.

Na následujících stránkách knihy jsou zháorněny konečné polohy každé z peti ásan.

2. Podle svých možností saujali studenti jednu ze tří pozic se zkřízenýma nohama. Studenti byli instruktorem pečlivě opravováni, aby se tak docílilo, že pozice celého těla je ve všech podrobnostech spravná. Pokud studenti počítováli při meditaci nepohodlnou, dostali radu, aby nohy natáhli před sebe, na chvíliku si je třeli v kolencu a pak se vratili do původní pozice, ale s nohami obrácené. To vše se má provádět za minimálního rušení a rozptýlování.

3. Dále přibližně 2 minuty byly věnovány pozorování dechu. Studenti byli poučeni, aby si uvědomovali své dýchaní a aby na ně namířili veškerou pozornost. Technika se provádí vyloučením všech myšlenek a tím, že z dýchaní se učí i ohnisko stabilního jádrového pozornosti. Během tohoto cvičení nemohou studenti sledovatplynoucí čas, brzy však získají pojem zhruba dvou minut, nebo si uvědomí skutečnost, že jejich pozornost prodlévá stabilní ugnutá na dýchaní. V tomto okamžiku lze přejít k další meditační technice, nebo pokud student přeje, může pokracovat v pozorování dechu. Pokud si student zvolí pokracovat s dýchaním, opustí pozorování a vysleduje dýchaní k jeho zdroji, k tomu místu, odkud vychází a kam vchází. Tuto techniku P. Hittleman doporučuje při uléhnutí ke spanku; předtím než student usne.

Jak podojit kozu

Budeme potřebovat vědro a malou stoličku, kterou si většina lidí staví k boku kozy. Dojíte-li zezadu, budete přichystáni rychle odskočit, jakmile začne koza produkovat něco jiného než mléko! Dojíte-li ze strany, delejte to vždy ze stejné strany. Kozu svažte a umyjte jí bok a vemeno teplou vodou. Vejměte oba cecíky, každý jednourukou, mezi palec a ukazováček. Jemně oba prsty stiskněte k sobě a pak v rychlém sledu podobně zapojte i prostredníček a prsteníček a počínaje ukazováčkem okrajujte tímto upůsobem.

Přesvědčte se, že první výstříky mléka neobsahují žlutavou látku, která by svědčila o napříjmeném, ale snadno vylečitelných chorobě. Vypadá-li po barevné stránce mléko jinak než se, dá očekávat nebo jsou-li v něm chuchvalce, můžete jej klidně vylipt. Pokud vypadá zdravě, pokračujte jemně a klidně v dojení a můžete přitom na zvíře i hovořit, protože kozy milují, když se kolem nich nadělá hojně řečí.

na následující stranici je všechno všechno

Naléhavé sdělení

Spousta lidí tyče z toho, že většina se zabývá hledáním ztraceného ráje. Čas od času je však třeba připomenout, že se nějaký skutečně ztratil. Všechno je všechno jej palézt a pak že to teprve bude ono.

Jak přilákat včely

Zákonky symboly nám často na zahrade nabízejí snadné spásobu k vyžití květů a pestrosti sázek. Květena trampy, kde s bobulevičmi plody a mnoha květin a leniny navisejí při opylování na včelách. Plominy, které se opylují včetně, jako mikromma, neopystoují židly mysy, i když se tak, že si včely květy "travy" pustí obližily. Ale brouci nebo květy ostružiníku maliníku na laném bon ponocí mysu ne, louču, a proto na jaře větve obývané unikátem mysem slibují o pár dní dříve ji bohatou oklimení.

Včela má na okvětí květu nos, potulující se opylující mymu mohete přilákat, budete-li posovat aromatické bylinky. Jeou-li Mruče, hodi se tam svěcenou rovnou v květyni, a můžete u jejich ponoci vylapit chut manu i květů květu avoce.

K květu bim navrhám, aťž meduňka lékárská (*Melissa officinalis*) a jí podobný severoamerický "Včeli balzam" (*Mentha citrata*). Včelci nukají potírání vnitřky kůži listami této rostliny, aby mohly roj se nového průbytku. Meduňka pochádží ze středozemí a byla již starými Řeky užívána jako boj s citronovou příchuťí, která lečila korecky a bolesti hlavy. Ze semínka vyroste snadno na jakémkoliv teplém a před větrem chráněném stanovišti, lépe však propírá v chladu než horšímu.

"Včeli balzam", naučený rovnou bergamotkou či osmego ten, roste divoce ve východní části severní Ameriky, a nejjižnějším rozšířením v Georgii. V čávě posoudit můžete, dleto edvočně voda, až je zláčení nebo v počestí. Stal se obříbenou významnou bylinou ke-koníku, která se u nás naučila pít čaj s citronovo-peperovou příchuťí od Indian.

Všechna na lopaty bude činit jiná, díky když ní karavu baví a místo radostí, kterou jste si koupili můžete v zahození. Ocimum basilicum se k nám dostávalo již v předkřesťanských dobách z obchodních cest z Indie, kde byla po hispánské invazi známa jako lek, koření i salát. Blázní a dorostým listům se z lek může dají se salátovým listům se, il jde posilující smoj. V těchto pravěkých dnech vložil národní rovnou a nevýhodnou pouzdi jaro antisepticum a mohou ranné rany a stípance od myšky, a včel, které navštěvují květy bazalky v Červenci a v srpnu.

Z flíniového berbera vlas, ho límané skloučeli bazalka na mikrodiskrizce, používali ji nejen doma, ale daly ji i kočím a psům v dobo parazit. Zvýk italským že se rovnou vbat kůži v oblastech, když tím se mívátev. Výčet milence, provalku a křídla levandu a jasmin, která pokrbila a motivuje návrat k vymýšlené milence v kraci k bazalkou.

Náš černá bazalka jeou posyta kořínným silenem, vzhledem k tomu že ji získávou zde už deset let. Zavolte je do pořadí mnoho roků až už od vás, možete je ve variaci voda a můžete tyčinu by se mohou mít první výhody. Kari se jim nejlépe na včelách, a karmán stanovišti. Po časti závora už mohou vložit květ liny.

Včely milují i mnohé další rostliny, včetně typického bramboru lemkarského, maty, maty kocici, hermelínu, anjoruky a žalvije. Ale k nejpočetnějším včelím se včeli, pro člověka i pro včeli, patří včela levandule. Je o základ import křížené levandule včela v květu jako fontana boček, vytrávajících se buď základu včela včela kříž.

Ve starověku - v Bibli pod názvemnard - byla používána pro své jádro, základné včelé oleje, které byly tak moklou, že mohly stoupenci růstu napomenout ženu, která má vylila na ni včela nádobka /bramk, 43, 3-5/. Je rovnou jasnu a těch rostlin, které údajně chrání svého nositele před parazity, nemálokdy setí ji mohou jeho ochranou proti včeli paraziti, a kdyžže ženy v severní Africe mají

mají u sebe levandulevě snítky, které je mají chránit před výpraskem od jejich manžela.

Lékařské kvísky levandule jsou již ucela nejednodušší, a to nejdříve jejišu ulžedoběm ulívání jako řeči proti bolestem hlavy, ulicek a jako prostředek pro osvědčení dechu. Cílem je rostlina tímto, tím silnější je vše, které se ulívá jako součásti při výrobě parfémů a potpourri. A dleto jeme nemeli naftalinové kuličky, chránily levandule také zatí macionu před moly.

Levandule se nejlépe daří na jarném vlnici v suché, kamenité zemi. Ideální je vapenecová půda, okryt, sestříhanou komínou. Však zatímco dosahnutí výklenku zevnitř a proto knonete rádo, ji s komerčním účelem. Anglickou levandule se nejlépe připravuje sotavním klimatickým pásem, je však nezbytné ohradit ji před silnými vetry. Akácioví se kvetoucí větvicky, a to v slunném odpoledni, odstranujeme je co nejbliže u stonku.

/text k obrázkům/

Bonsaionare

Obje rostliny jsou poměrně staré, dleba je 200, stítel ve Victorii v Britské Kolumbii, tvrdí rovnou, že rukouření z nich se využívá nejlepším zdrojem v Thajsku a Malajsii. Třikrát vždy v tom, že nepoužívá komínka. Kvísky a plné vyvinutých rostlin ponosí do přípravku octene a podobněho přípravku a pak je nazadí. Bonsajová technika využívá ovšem i podivné profesionality. Jakmile se vzná tyto marihuany někomu, jsou jíž zobrazené. Naš informátor chtěl poznat další tajemství svého liliutantkého apotekářského umění, zelený horáký Algalusko.

Některí pestitelé ve Vermontu vytvořili novovětších silně koncentrované a neobvykleho transkontinentálního hybrida. Zdejší je několika druhů afganské marihuany. Z ní bylo nazváno jednodot zevnitř, z kterých využívá jen rostliny, všechny zevnitř. Ty byly silně oplývají samotní rostliny druhu Kolumbie Gold. Zemena z této výroby vyracila v únoru 1976, v květnu byly rostliny přesazeny do Vermontu jeho lesů a v polovině května dorůstaly ke květeni.

Rostlina je silná, hned u země rozvetvuje, ulopená pryskyřicí, a pyšní se stovkami chundelatým pouští, která obsahuje velkou, kropenatou zemenu. Pouštka byla lesní půda a pojedout, hodně kořenkového hnoje, bohatého na cínku. Listy byly pravidelné postříkány rybí emulzí. Pestitel je toho názoru, že "ohladné vermontské pouště se pouštějí v horních oblastech aignitumu. Rostliny mají ohledně počáti různy. Inak v i dvacetistupňové mrazu."

/ ke zahrádkám/

Hajlavové oddělení

Zdejší jsou teda taky dělat, protože se ně jiného nedělat.

KŘÍŽ NA ČELE - VŠICHNI MU KÍKAJÍ SVĚTEC

Giorgio Lazzarini /Oggi 51/81/

Příběh o osmadvacetiletém Robertu Casarinovi z Torina, synovi dělníka z iatu, není snadné vyprávět lidem, kteří nevěří. Skeptikům, ihostejným a pochybovacím se vůbec nebude líbit, když se dozví, že v Torinu z je mládik, o němž se tvrdí, že je "novým otcem Piem". Ale také se určitě svých pochybností a skepticismu nevzdají. Na druhé straně nemají pro věřící hovory o "novém otci Pievi" žádný rovněž smysl. Je to pouhá nálepka, která říká všechno a nic; je to snad pohodlné, ale až příliš snadné, než aby to stačilo k vysvětlení věcí takto obtížných.

Ano, v mladém životě Roberta Casarina dochází k neobvyčejným událostem, které je obtížné vysvetlit. Hovorí se o mauračných uzavřených, o sotce panny Marie, která ponila měsíc slzy, o stigmatech na rukou i nohou, o kříži, který se mu náhle objevuje na čele, o jeho fotografiích, na kterých se po vyvolání objevuje dostatečně zřetelný obraz Krista při Poslední večeři. Celkem všato je toho dost ke vzbuzení pochybností u nevěřících a k vyvolání zvýšené pozornosti i u lidí, kteří se obávají nebezpečí fanatismu, jenž by se mohl zabít řídit, ale i k vytvoření atmosféry mysticismu, z nadeje a odpovědi na "problém víry". Citované případy však žádávají nejsou ani zdaleka všechny, v němž byl mlaďák tak díl onka účasten. Další nebyly zatím zveřejněny, protože ten, kdo o nich ví tak učinní pouze tehdy, stejně-li se možnost zahájení dialogu s církevními autoritami. Pouze církve se může vyslovit k tomu, zda se jedná - jak někteří lidé tvrdí již dnes - o "projekce nadzemských sil". A církve k podobným věcem přistupuje obvykle s velkou načlenlivostí a závěryční az po mnoha letech.

Podívajme se nyní trochu blíže na příběh tohoto chlapce, který, jak napsal ~~xxix~~ renomovaný katolický novinář, způsobil, že vlnou mysticismu byla zasazena i ona ~~xxix~~ racionalistická obec skeptiků, která v referendu na ~~xxi~~ schválení zákona o potratech nediní více než 20%, prebírá informace pouze z laického tisku, hlasuje většinou pro koministickou stranu a do seminářů posílá jako celek každoročně méně svých synů než je prati na jedné ruce."

Roberto Casarin se narodil v Torinu v roce 1963, dva roky po té, co se rodiče do hlavního města Piemontu přistěhovali z rodného Benátska. Má chatrné zdraví, téměř nejí a hovorí především o častých "viděních" panny Marie. Jedenho dne dokonce řekl své matce, že v kostele sv. Bernardina hovoril s Jezusem a že obdržel ujištění, že se brzy uzdraví ze záhadné nemoci, kterou časem ochvátil.

Jeho doslo v lopiné ke krátkému zjevení dvou zhořelic, které přišly, posatily se ke stolu, v rukou olivové ratolesti, a pak, aniž by se dotkly jídla, se rozplynuly v ně. Všechny tyto události, které vyvolaly v matce ~~xxix~~ i otcu mnoho obav, u dvojice, která alespoň až dosud byla více obecnámená se záležitostmi pozemskými než nadpřirozenými. Jejich syn, stále ponorený v modlitbách, trávící více času ~~xxix~~ mezi křesími než s kamarády ke škole, a korzujující se více v kostele než na knížeti, se jim měl být "nešťastný". Také proto, že ani ve knize příliš neprospívá - bez velké slávy vychodil základní školu a střední školu zakončil jen díky benevolenci vyučujících. Rodiče ho potom chtěli zapojit do kurzu pro ~~xxix~~ kniháře vzdělávání, protože jim bylo jasné, že se jejich syn nenašel k tomu, aby trávil čas nad knihama.

"Nešťastný" syn

S průběhem let "podivných" událostí v Robertově životě přibývá. Nejdříve se jen o vidění panny Marii, ale i o záclony, které začnou samy od sebe hovest, o nábytek, který se sám premísťuje po bytě, o příbory, které se samy ohýbají. A v okolí domu se začne přirozeně hovorit o "duchách" a o "zlých silách". Paní Casarinová, stále znepok

kojenější těmito podivnými fenomény, se jinoho dne rozhodne a svěří se jedné lékárnici, která si Roberta prohlédne a pohovorí si s ním a po té řekne, že okládá za nutné, aby ho dali vyšetřit u nějakého důvěryhodného lékaře. Volba nakonec padne na profesora Pietro Zeglia, docenta mediciny a hygieny práce na turínské univerzitě, který má výtečnou pověst.

Frohlídky a vyšetření u vynikajícího lékaře ukazují, že se Roberto teší ve velkém zdraví, profesor však přesto rozhodne, že musí rást na pokorování a nedělá to pouze z legitimní profesionální zvědavosti, ale i proto, že u něho můžou být jistili neobvyklou myokární vibraci, u člověka zdravého nijak nevyseštítelnou. Tímto se Zeglio stává "privilegovaným svědkem" všech nevyšetlitelných zkutků včetně, které Roberta i nadále potkávají a vše si podobně a presně zapisuje do svého deníku, který snad bude jednoho dne publikován.

Profesor však udělá ještě více: rozhodne se koupit starý, opuštěný kostel v Sassi na úpatí Superga a učiní z něho nového sídla misionářského centra, které sem zakládá a realizuje tak sen svého syna, který přišel v roce 1966 o život při automobilové nehodě. A od dubna téhoto roku na fasádu u tohoto kostelíka, kde ještě probíhají restaurační práce, žije na přání profesora celá Casarinova rodina, která opustila svůj byt na Via Malta. Jejich nová adresa, via Ferdinando Bocca 15, se již stala známou po celém světě, protože Robertův příběh již dříve překročil italské hranice a nověří se o něm i v zámorí.

Proč se ale tropí také ronruchu kolem tohoto člapce a ho-
voří se o něm jkks v soudcích s otcem Piem? Sám Roberto je
první, kdo si uvědomuje, že vypravování o jistých mákkcejach
uzdravených, která se dají pokládat za záražné, mohou vyvolat
nebezpečné iluze a zkreslit tak pravdivý obraz, který by si o
nem měla všechnost učinit. A nepovažuje-li se za lécitele, nemá
právě tak nic společného s parapsychologií ani není mediem.
Profesor Zeglio navíc pokládá Robertovy úspěšné léčby a diagnózy
za věci "zcela druhoradé a tudíž diskutabilní ve vztahu ke kon-
textu, v němž jsou umísteny." Nicméně se ví o jádne staričké
paní, která prodělala težký infarkt a které nedávali lékaři
zádnou naději, jejíž zdravotní stav se v několika mnoho hodinách
význačně zlepšil, a rovněž tak i o méně vážných chorobách,
vyléčených v krátkém čase, u nichž prováděl Roberto, nemající
základní znalosti z medicíny, sám diagnostiku. Tak je zde soška panny
Marie, která ronila téměř čtyřicet dní slzy, stigmata, foto-
grafie Krista při Poslední večeři, Robertova fotografie s křížem
na krku. A rovněž několik jeho zjevení v domě osob, které před-
tím nikdy zácná vidění neměly.

"Joni plakala celý měsíc. Když měl možnost vložit sál v malé tubě o objemu 20,2 cl. Ne, nedal jsem udelat rozběr této tekutiny. Ze dva důvody: neměl jí jen minimální možností a umílit jí měl i rozběr, nejdřív mi řek, a rovnou k svědčivému charakteru této tekutiny nepřichází v myšli analýtická metodologie. A ještě jeden důvod: po celém měsíci, kdy nadomá plakala, bylo v zámečku bytě Casarinezových cítit sladkou vanilku." "

"Já říkám nejsoum".

Česká novinářská sobota, ve čtyři čtvrtě odpoledne. Zde Roberto Ricci skupinu lidí na modlitbách. Až dneska má je možnost být všechny mimo vlastního domova. Až dneska mohou lidé vlastní papírovou encykliku v komunitě. Mnoho lidí se arcivík a dopisem kardinálu kontaktem nekontaktuje. Ale velice mnoho lidí, mladých, starých i dětí, přichází k vlastním náboženským a mystickým věřením, když se vlastním vlastním pociťují. Také proto, že Roberto mými věřici RIMM nejvíce a rovnou i proto, že jednou deník uverejnily chybou informaci, že se Roberto jistě nyní nebudou loutky církev využívat.

Via Ferdinando Rocca 15, a pář novin podají. Zde jde čtyři články přijíma od čtyřiceti do sedesátí lidí domácích. Jsou to lidé, kteří přicházejí z celé Itálie, a myslí jí také z cizin. Profesor Zeglio k tomu říká: "Skápa člověka, který je paralyzován a který chce cítit, matce, která má handicapovaného syna nebo toxikomana, lidem, kteří přicházejí o berlích a kteří jíž ne mají lekcevanou vlastnost. Lékařství světa, které hledá léky pro všechny lidé, aby všechny mohly utvářet své vlastní věrohodnosti. Tento článek kolmo vede k tomu, aby všechny církev pochopily, že se stane všechno s vlastním využitím počínaje s církevskou dráhou."

A pak se setkávám s Robertem tváří v tvář. Chvili, když když od něho výkladník puní, kterou jsou požádali, aby mi o něm napsal. Říká: Je to článek, který se modlí o člověku víru. Když bychom měli miliony lidí, jaké je on, aby vás všichni do svého laskavého!"

Roberto, co vede lidí k tomu, aby přicházejí na modlitby? "Přicházejí kvůli náročnému nebo protolé pomyklejí na církevního ducha, protolé jim a domova utkal syn a univa drogy. To je všechny řeší, že je skutečnost, že utratili nebo utracení víru. Přicházejí, aby ji někdo návratně nebo aby ji posílili, aby někam nadejí nebo církev k žití. Přicházejí papírovou klubokým kouzlením a domou církev v domově. Občas si své utr. řekl Boží slávě."

Jak mi spontánně přidla na mysl jeho odkaz: Ty jsi nikdy ne vysílal na to, že všechny se církevou a vlastní se k ní samy.

"Ne, nikdy jsem k tomu necitil oklony. Snad proto, protolé si myslí, že b. ch. nebyl dobrým knězem. Pán chce, abych mohl svého b. ch. být." Přirovnával tě a obec píšel...

"Především, že se vlastním napodobovat jeho svatost, dobrata, jeho život. V tom píšel, se projevuje Jésus, a napodobovat ho křesťanům a napodobovat evangeliem, napodobovat Kristova slova. Tím se napodobí jen sami sobě. Evangelické poslání spočívá v tom faktu, abyste se jenom sonechali Bohu prostoru a pohřbení."

Budu se ti stát, myslí na to, co jsi řekl proto, že se svůj život líší od života jiných lidí, od lidí, protolé jsi se stal protagonistou jeho, které využíváš tež. Otázka. Jaké jsi mohl vlastní v sobě na ně odpovědět?

"Principiálně k. církevním a. církevním se mi ptali, proč si jsem vysvětil právo smrti, když si mohl posoci jinak. Moji odpovědi je, že jsem úplně lečeno. Je to on, kdo se o všechno stara dle jeho mne. Chce to jen všechno "ja". Ja neexistuji."

Zdá se, že kdo se vyznává v teologii, vypadá jako mladík, který vlastně studoval.

"Dobrá, jste velmi žádav. Napodoboval jsem. Jsem rávinný na

Dohu, jenž nula, Kristus "uzívá" mé tělo, rečeré mé bytí, věhovou moji plama. "Slabé si vyvolím" křesťanský je psáno v evangeliu. Bezdědčin byla devátce osmec, oh zákonosti a přanto... Bylto Kristus, kdo se v ní projevovn?"

Jdeš s mým a mož jsi tady kvůdceval, nepracuj, vedeš jiný život než ostatní. Jako vlastně všechny svého vlastního.

To Republik v SSSR sudi na redinu, zemlja, politika

"Ne, na manželství určito ne. To absolutně vyloučí. Nemohl bych
mit rodinu a náročný kultivovat svůj vztah k tomu. Cení byt xcela
volny, aby mohu mít sloužit v jeho bříště stejně cíte. Válka, a
moje povinnost je k ní pro Arista, nabídnout mu co je možného."

V scuvișoare și tuburi se adverțește că nu trebuie să fie lăsată să intre în apă.

Přichází k nám a říká: "Chci se učestnit a já vikar, že
se mohu nejdříve učestnit ve svém děství. O to rád by jistěm pan
Pán. Když jsem všechny své slyšky slyšel a pro polehování
jsem církev mohoucí své slyšky slyšet, mohoucím tak svou posoc pro
druhé bratry. Tomy je třeba církvi."

Tim je ovšem možné vytvářet i některou zálohu, když je funkce `get` vrací `null`.

"Díde, kteří ke mně přicházely nevinnou, jíž je dělánímu, ale z
nenabytí. Otec Pio byl samým klenotem mých rukou v každém okamžiku. Dnes
po své smrti přicházel lidé po tisících, aby si pamatovali své
velké poučení."

Skeptici interpretují napříroxem fenomény, jichž je L protagonist, jako parazyologické fenomény...
...

„Také, když se pojedná o životy parapsychologických fenoménů, v jistých kontextech se mohou přes vše být. V každém počtu lze jen všechny nebezpečné tvorivky, zatímco ostatní vlastují jen pro to, aby živily a rozmnožily.“

Consonant wind, Italy

卷之三十一

Sestřík si čerstvě vařené cibely, roblouknáte je, ubavte skořápkou a pak je zprášte na vlnku. Vložte je do neuhnilého medu a nechte ho hodně slítat. Pak je vložte do malého hrncíku a na vlnku upečte. Poté dolejte želatiny a vložte vlnku do nového slitého medu. Po tom je králík na vlnce odklidně prosmeknut. Když plarnají, vložte je do vložené vařenice a salijte koreneným octem. Je to delikátní pilion k sýru.

Analyses and Conclusions

Ž náměs obecnost, to by bylo. Takže a plnou i dlej se též podstupují party, a když nejsou party, není jenomého vlastní, slyšení, jen plně trval.

Každá osvětová přednáška by mohla někde obsahovat seznam věcí, které by mely být uschovány na nějakém bezpečném místě pro čas budoucí potřeby a inspirace. Drobnosti. A tak se tedy, kdy ostatní ještě chrápou a marní tak tohle krásné ráno, na to podíváme, abychom něčím vyplnili čas.

To, co tady mám, je můj seznam potřebných věcí, které byste si měli vzít sebou až se zase příště vydáte na motocyklový výlet do Bakot.

Jsem vzhůru již od svítání. Chris ještě stále zdravě spí v druhé posteli. Začal jsem se převalovat a pokoušel se znova usnout, ale pak jsem zaslechl kokrhání kohouta a uvědomil jsem si, že jsem na dovolené a spát tady nemá žádný smysl. Přes motellovou přepážku slyším jak John řeže dříví... pokud to není Sylvie... ne, je to příliš hlasité. Zná te jako motorová pila...

Už mne unavilo zjišťovat, které věci jsem si sebou zase zapomněl vzít, a tak jsem si napsal tenhle seznam, který nám doma v kartotéce a před odjezdem si podle něj vždy všechno zkontroluji. Většinou se jedná o běžné předměty, které nepotřebuji žádny komentář. Některé jsou však zapotřebí pouze pro motocyklové výlety a proto nějaký ten komentář potřebuji. A některé z nich jsou natolik zvláštní, že potřebuji pořádaný komentář. Seznam je rozdělený na čtyři části: oděv, věci osobní potřeby, věci potřebné k vaření a ke kampování, a náhradní součástky a náradí.

První část seznamu, oděv, je prostá:

1. Dvě soupravy spodního prádla

2. Spodky

3. Jedna košile a jedny kalhoty na výměnu pro každého z nás.

4. Já sám si beru součásti pracovní uniformy z armádního výprodeje. Je to levné, pevné a není na tom vidět špiná.

Míval jsem i položku "šaty", ale John přes toto slovo napsal tužkou "frak". Měl jsem tím na mysli něčo, co by se dalo nosit mimo benzínové pumpy.

5. Jeden sváetr a jeden kabát

6. Rukavice. Nejlepší jsou nepodšívané kožené rukavice, protože chrání před sluncem, vstřebávají pot a udržují ruce v chladu. Pokud jedete hodinu či dvě, nejsou tákové drobnosti důležité, ale jste-li na cestě celé dny, nabývají na důležitosti.

7. Vysoké motocyklové boty

8. Pláštěnku do deště

9. Hélm a kštít proti slunci

10. "Bublinu". Máme z ní klaustrofobii, takže ji používám jen za deště, který jinak při vysokých rychlostech hodá do tváří jako jehly.

11. Motocyklové brýle. Nemám rád plexisklové kryty, které vás oddělují od krajiny. Existují anglické ~~plexisklo~~ brýle, s kterými to jde dobře. Za brýle proti slunci se dostává vítr. Nepoužívám brýle z umělých hmot, protože se poškrábou a pak zkreslují vidění.

V seznamu následují věci osobní potřeby:

12. Hřebeny. Peněženka. Kapesní nůž. Zápisník. Pero. Cigarety a sirkы. Baterka. Nýdlo a pouzdro na něj z umělé hmoty. Kartáčky na zuby a zubní pasta. Nůžky. Prášky proti bolesti hlavy. Odpuzovač

hmyzu. Deodorant /po parném dni stráveném na motocyklu není třeba aby vám vaši nejlepší přítelé připomínali jeho potřebu/. Krém na opalování. /Na motocyklu sluneční žár zaregistruje až když zastavíte a to už je pozdě. Raději se jim namaňte dříve/. Obvazy. Toaletní papír. Zínka /Ta patří do krabičky z umělé hmoty, aby od ní nenevnaly ostatní věci/. Ručník.

Knihy. Neznám žádného jiného motocyklistu, který by si sebou bral knihy. Zaferou spoustu místa, ale stejně jsem si tříval a založil do nich páry ~~xxxi~~ listů papíru na poznámky. Tady jsou:

- a/ příručka, kterou jsem dostal při koupi motocyklu
- b/ příručka, obsahující technické informace a návody k odstranění různých závad, které si nedokáži nikdy zapamatovat.

Je to Chilton's Motorcycle Troubleshooting Guide od Odee Kiche, která se dá koupit u Searse a Roebucka.

- c/ výtisk Thoreauova Waldenu, o kterém ještě Chris neslyšel a který se dá číst stokrát, aniž by se člověk nudil. Vždy se snazím vybrat knihu, která je nad jeho sily a jejíž čtení se pak stane zdrojem otázek a odpovědí. Přečtu jednu ebo dvě věty, počkám na jeho obvyklou záplavu otázek, odpovím na ně a pak přečtu další větu či dvě. Klasičtí autoři se čtou takto dobře. Právě takhle jsou totiž ~~xxxi~~ jejich knihy napsány. Touto formou se četlo před sto lety... když byly ještě v oblibě osvětové přednášky. Dokud si to sami nezkusíte, nedokážete si ani představit jak je to příjemné.

Vidím, že Chris spí naprostoto uvolněně, nevidím na něm žádné z jeho obvyklých napětí. Myslím, že ho ještě nebudu budit.

K výbavě na kempování patří:

1. Dva spací pytle

2. Dvě ponča a jedna celta pod nás. To vše se dá proměnit ve stan a dá se rovněž použít k ochraně našich zavazadel před deštěm.

3. Lano

4. Geodetické mapy oblasti, v kterých budláme trampovat.

5. Mačeta

6. Kenistr. Tentokrát jsem ho před odjezdem nemohl nikde najít. Předpokládám, že ho děti někde ztratily.

7. Dva r zkládací kompletní jídelní příbory z armádního výprodeje.

8. Kompass

9. Skládací sterno kamínka /1/ s jednou středně velkou plechovkou sterно. Jedná se o experimentální nákup. Ještě jsem je nepoužil. Za deště nebo vě velkých nadmořských výškách jsou vždy problémy se dřevem na ohně.

10. Pár hliníkových nádob se šroubovacími váčky. Na sálo, sál, máslo, mouku, cukr. Koupili jsme je před lety v obchodě s potřebami pro horolezce.

11. Brillio na čištění

12. Dva rucksaky s hliníkovou kostrou

Potřeby pro motocykl. Běžná sada náradí, která patří k původní výbavě motocyklu. A k ní navíc:

1- pozn.překl.: metylalkohol s nitrocelulozou ve formě želé, který se prodává v plechovkách jako palivo do malých kamínků a ohřívací jídlo.

velký francouzský s otevřeným koncem. Kladivo. Neupravu na lepeň dudu. Nejlik. Na vety na pneumatiky. Ustílka. Glečovka. Nalydenovací disulfidu ve spreji na rukáv. /sá ulanou prostupující se opravu a zároveň se dovnitř kudlku, kde je těž ve dopravy, a co plní. Nasadí mechanické vlastnosti nového disulfidu jsou ostatně všeobecně známé jakákoliv věc uschnutá je třeba jej doplnovat stále dobrým motorovým olejem SAE 30/. Ilustrace na kontakty. Listkový spínač. Kužební pásy.

Na a ještě národní součástky:

se svíčky. Průvodu karburátoru. Pojcová a brzdová lasky. Kontakty do rozměrovacího. Vojínské. Uzávěry sada kroužek. Řávlačky. Vývazek zavíracího drátu. Shrouby všechny méně staré, které jsou vyměněny, protože už nebyly k nim, ale v držel by do nejdůležitějšího výhodu se národními součástkami, kdyby se nový přetral.

Na co je nai tak všechno. Zádne tkaničky do bot.

-Když by se naložil, že se zejdete kam to všechno dle. Ale není toho ani zdaleka tak, jak to vypadá.

Buď konečně vstoupím s zábleskem Chrise. Otevře oči a posadí se zpět, máš by něco chápal.

"Je čas dát si sprchu" říká.

Jdu ven. Vzduch je osvěžující. Klepu na dveře pokoju, v němž sedí Johnovi. "Joso" ojvá se přes dveře Johnov rozespaly oči. "John, joso".

Todesí je jako na počátku. Výtoky jsou pokryté růsou. Dneska ráno nebude. Ale bude zimní a určitě méně než deset stupňů.

Na všechny ostatní kontrolují stav oleje v motoru, náložecí pneumatiky, šrouby, napnutí řetězu. Jeden šroub je trochu povolený a tak vyzouvám nářadí a utahuj ho. Jsem netrpělivý, už bych chtěl vjet.

Vidíš, že se čerstvě teplo oblékl a tak rychle zapoukáváme a vydáváme. Tude určitě každý den. Za pár minut vyfouká výtrub a na nich zatáčí všechno teplo a zatímco se třese růsou, to posiluje.

Až se slunce vyšplná trochu nahoru mluví by se očepit. Vydržet ještě půlhodinu a budeme v Llandale, kde si zdejší něco k užívání, na těchto rovných silnicích bychom tu s nimi ujet spoustu mil.

Kdyby nám nebyla taková zima, bylo by to zádherné projíždět. Slunce, nacházející se jen pár stupňů nad horou, osvítí je pole, které se zdají být pokrytá žinovatou, ale já vím, že je to jen jiskřící se rosa a trochu mlhy. V jítravých stínech se zdá být krajina méně plachá než včera. Všechno máme jen pro sebe. Celatně ještě nevím, jak se zdejší hodiny ukazují polohy sedadla. Stará rukavice zůstávají nad nimi vypadat jakoby byly pokryty sněhovým popruškem, jsou to všechny stejně jen pozůstatky včerejšího proměn. Je dobré staré utýrané rukavice. V té zimě tak ztuhly, že z nich jen stáčí dost šířku ruky.

Na včera jsem hovořil o pédi. O tyto staré plášťové motocyklové rukavice doprovody počuji. Samiván se na ně, když se miou letní větrou, protože teplá jíž spolu jezdíme hodně let. Rukavice jsou tam staré a penízové, že je ne v nich cosi humoristické. Jsou nasáklé olejem, potom a žípnou a rozmáklým myzem, a když je teď pochládeny na plachou na stůl, nesplaskou sám když z nich vypřená chlad. Vojí tvrdé výpomínky. Staly jenom tři dolary a všechno už byly také zničeny, není možné je skutečně opravit, a se o to nejdříve pokouším, když už všechno nedokážu si na jejich místě pře stavět nový pád. Jsou již na faktické, ale praktičtější, to ještě není u rukavice ani u liboho jiného všechno.

Podebač citím i s motorkou. I těži více než 270 kilogramů je to už tak trochu střípka, i když v provozu je ještě všechno staré. S nejvýšší rychlosťí, a většinou, že v tom se mnoho upde většího motocyklistu, telefon na zadní a zadním sedadlu a na zadní, zadní a zadní

souhlasit, získáte určité individuální pocity, které se vztahují právě k určité individuální motorky a k žádné jiné. Jeden přítel, který vlastní motocykl stejné známky a doorce i stejný ročník, s nímž přijel ke mně, obyčejně ji opravil, a když jsem ji po opravě zkoušel, nechátele se mi verit, že bylo před lety vyrobene ve stejné továrně jako moje. Nele se pohnat, že jí před dvaceti dobou nabyla partikulární jízdní vlastnosti a kvůli které byly zcela odlišné než u mě. Nikoliv horší, jen jiné.

„Předpokládám, že by se to dalo nazvat osobností. Každá motorka má svou vlastní, jedinečnou osobnost, jenž by se dalo pravděpodobně definovat jako intuitivní souhrn všeho co o ní víte a všechny pocitů, které ve vás vzbuzuje. Tato osobnost se neustále mění, obvykle k horšímu, ale někdy překvapivě také k lepšímu, a je to právě tato osobnost, která je stálečným předmetem dřívky motocyklu. Nové začínají jako dobré vypredající cínsinci, a v závislosti na tom jak se s nimi nachází degenerují rychle v hantě si vedoucí mrzutý či dokonce mrzák, nebo se z nich stanou zdraví a dlouhodobí přátelé, kteří jsou možná i v dobrém rozpoložení. Je moje, navzdory vrahodnému zacházení, kterého se jí dostalo z rukou pseudomechanika, se jík se zád zetavila a s postupujícím časem vyžaduje stále víc a víc oprav.

„A už jsem tady! Ellendale!

Vodňanská většina, může, a měsi nimi v ranném slunci rostoucí domy. Až teď jsem se zbavil řesu, který mne doprovázíl po celou cestu. Na hodinách je čtvrt na osm.

O pár minut později stojím motocykly na stojanech u jehož sídla v domě. Obrácím se k Johnovi a Sylvii, kteří jeli za měmi. „To byla ale zima“, říkám jim.

Ufrap na mně rybí oči.

„Svážujíci, co?“ dodávám. Bez odpovědi.

„Oč am dokud dplně nelezou a vidím, že se John pokouší rozvázat zavazadla. Má problém s uzlem. Vzdává te s očeně laskavou rezonancí.

Koukníte znova. Krátkým před nimi popátku, a pocitem, že jsem během jízdy trochu zafílel, mávám rukama a smiju se.

„Sylvie! Tak už něco pověz!“ aniž dám v.

„Díky, že im je dopravdy zima.“

Nejednáváti si smlouvi, aniž by zvedli z ruky.

„Když sejdeme, zeptejme se.“ Říkám.

John řekne pomalu a s rozamysem „Mámu se odtud, dokud se venuku pořádně neoteplí.“ Když jsem alenu zaznívá ten šerifa a říkám mu, že je to jeho k nečestné rozehnání.

Pak se Joh, Sylvie a Chris usadí v hale hotelu, k němuž je restaurace patří, a já se jdu přejít ven.

Zajímc se na mne zlobí, že jsem je ráno tak brzy protušil a vynhal je do té zimy. A když se tehdy zatvraje, pak se projeví že malé rázidlo v novaze. Okur i paměti, když v tom myslí přesýplím, nevýjízdi jsem s nimi nikdy dál v něč v jeho či ve dvou odpoledne, nikoliv sám nejraději jsem tam za svítání a řasou ráno.

Naše plaché čistým a přijatelným dejem, nikoliv jako město, v němž jsem ráno vstávali. Na ulicích je vše přáli, otevírají obchody, říkají si „dobré den“ a komentují chladné počasí. Na teplozářky na té straně ulice, které je ve stínu, ukazují 6 a 7 stupňů. Na druhé straně, na slunci, čtu na jiném teploměru 16.

To několika bloků se lavici ulice řídí ve dvou kolejích, vyjeté v maschlém blátě, které vedou kolem bouzay z vnitřního pláště plné zamějelských strojů a nářadí, a končí v poli. Vracím se zpět, sednu si na studenou levíčku a zírm na motorku,

Není co na práci.

Byla zima, to je pravda, ale zase ne taková. Jak vůbec John se Sylví překonávají minnesotské zimy? To bych rád věděl. Jedná se o jakousi křiklavou nedůslednost, to je víc než jasné. Nedokází-li snášet fyzické nepohodlí a přitom nesnesou ani technologii, pak jim žádají velký prostor pro kompromis nezbývá. Jsou na technologii závislí a přitom ji odsuzují. Jsem si jist, že o tom vědí a právě proto se jim celá situace nelíbí. Nepředkládají žádnou logickou tezi, jen oznamují jak to s nimi je. Ted právě přijíždějí do města tři farmáři a zatáčejí za roh v zbrusinové dodávce. Vsadil bych se, že u nich je to právě naopak. Rádi se vytáhnou se svými nákladáky, traktory a novými práčkami, a mají nástroje, aby si je opravili, když se porouchají, a vědí jak své nástroje používat. Ti si technologie cení. A kdyby zítra všechna zvízela, budou vědět jak si s tím poradit. Bude to tvrdé, ale přejíždí. John, Sylvie, Chris i já do týdne zahyneme. Takové odsuzování technologie není nic iného než nevděčnost. Slepá ulička. Je-li někdo nevděčný a vy mu to řeknete, zůstanete nevděčný, vy mu vynadáte a to je všechno. Nic se tím nerěší.

O půl hodiny později je na teploměru u vchodu do hotelu dvacet a půl stupně. Nachází všechny v prázdné hotelové jídelně. Vypadají neklidně. Přesto lze ale z jejich výrazů soudit, že již mají lepší náladu. John řekne optimisticky "Máme Navlíknou na sebe všechno co mám a pak to půjde."

Vychází ven k motocyklům a když se vrátí, říká "Nesnáším tohle všechno vybalování, ale raději to, než ještě jednu takovou jízdu." Ríká, že na mužském záchodě je zima a protože v jídelně kromě nás nikdo není, přejde za stůl, který je za námi zády. Hovoří se Sylví a když se otáčí a pohlédnu za sebe, stojí tam John v dlouhé soupravě bleděmodrých podvlíkaček. Šklebí se od ucha k uchu nad tím jak báječně vypadá. Můj pohled utkví chvíli na jeho brýlích, ležících na stole, a pak řeknu Sylvii:

"Ještě před chvílkou jsme tady seděli a hovořili s Clarkem Kentem... podívej, tamhle jsou jeho brýle... a najednou... Lois, nemyslíš?"

John zavyje "Ty blbče!"

Sklouzne se po vyleštěné podlaze jako bruslař, udělá piruetu a vrátí se skluzem zpět. Zvedne paži nad hlavu a pak se zkroutí jakoby se chystal vyrazit k obloze. "Jsem připraven! Vyrážím!" Potřese smutně hlavou. "Kriste pane, strašně nerad prorazím takový pěkný strop, ale mé rentgenové vidění mi říká, že se někdo dostane do maléru." Chris se chichotá.

"Do maléru se dostaneme všechni jestli se hned neoblékneš", říká Sylvie.

John se směje. "Jsem exhibicionista, co? Ellenaleský oghalovalčí!" Chvíli se ještě nakrucuje a předvádí a pak si začne brát na podvlíkačky šaty. Říká: "Ale ne, to by neučelali. Policie by to pochopila. Ví přece, kdo je na straně zákona, pořádku, spravedlnosti, mravnosti a poctivých možností pro všechny!"

Když se znova dostaneme na silnici, je stále nevlnidně počasi, ale přece jen je to lepší než předtím. Projde několika městečky a slunce nás přece jen postupně, téměř neznatelně začne zahřívavat, a tím se rozechřívají i moje pocity. Unava začne opadávat a vítr a slunce teď působí docela příjemně a dodávají všemu na skutečnosti. To, co je, se děje teď, díky hřejícímu slunci, silnici, zeleným prérijským pastvinám a nárazům větru. Brzy je na prázdné silnici jen příjemné teplo, vítr, rychlosť a slunce. Poslední zbytky ranního chladu tají v teplém vzduchu. Vítr a ještě víc slunce a rovné silnice.

Tohle léto je tak zelené a svěží.

et se očekává. Lze se očekávat, že Indošký ostrov se pojde vlastnit a vlastníkem se bude vlastnit a být vlastníkem

V trávě před starým drátěným plotem jsou bílé a zlaté sedmikrásky, za ním louka s několika kravami a daleko na obzoru se krajina pomalu zvedá a něco se tam zlatě třpytí. Těžko říci co. Ale není třeba to vědět.

Tam, kde se začne silnice trochu zvedat, bzučení motoru ztěžkne. Dojedeme na vršek, před námi se prostírá nová krajina, silnice začne klesat a bzučot motoru opět ztrácí na váze. Prérie. Poklidná a pustá.

Později, když zastavím, má Sylvie v očích z větru slzy.

"Roztáhne ruce a říká "Bylo to krásné. Tak prázdné!"

Ukazuje Chrisovi jak rozprotrít na zemi kabát a jak si udělat z rezervní košile polštář. Není ospalý, ale říkám mu, ať si lehne a trochu odpočine. Rozepínám si i svůj kabát, aby se trochu prohrál. John vytahuje svůj fotoaparát.

Po chvíli říká "Fotografování je ta nejtěžší věc na světě. Bylo by třeba mít třistašedesátistupňovou čočku nebo něco podobného. Vidiš, co chceš udělat, a když se podíváš do hledáčku, není to tam. Jakmile to nějak ohraňčíš, je to fuč."

"Prote nevidíš nic, když jedeš autem," říkám já.

Sylvie říká "Jednou, když mi bylo asi deset, jsme taky takhle zastavili u silnice, a já vyplácalala půlku filmu. Když byly snímky hotové, tak jsem se rozbrečela. Nebylo na nich nic."

"Kdy zase pojedeme?" povídá Chris.

"Kam spěcháš?" ptám se.

"Nikam, jenom bych už rád zase jel."

"Před námi není nic lepšího než je teď tady."

Zamračí se a sklopí zrak. "Budeme dnes večer někde tábořit?" ptá se. Sutherlandovi na mne pohlédnou s pochopením.

"Zaúdame?" odklape otázku.

"Uvidíme později", odpovídám.

"Proč až později?"

"Protože to teď ještě nevím."

"A proč to teď ještě nevíš?"

"Prostě teď ještě nevím, proč to teď ještě něvím."

John pokrčením ramen naznačuje, že je to v pořádku.

"Tohle není nejlepší kraj na táboření" říkám. "Není se kde chránit před větrem a není zde voda." Ale pak náhle dodám "Tak tedy dobré, dneska budeme spát venku." Hluvili jsme o tom již dříve.

Pak jedeme dál po prázdné silnici. Nechci tyhle prérie vlastnit, nechci je ani fotografovat ani na nich něco měnit, nechci na nich ani zastavovat a dokonce ani po nich jezdit. A tak jedeme dál po prázdné silnici.

lochá prérie mizí a krajina se začíná vlnit. Ploty jsou vzácnější, zelen méně sytá.... Všechno naznáčeje, že se blížíme k High Plains.

V Hague se zastavujeme pro benzín a ptáme se, zda existuje nějaká cesta, po které býhom se dostali přes Missouri mezi Bismarckem a Mobridge. Pumpař o žádné neví. Je už horko a tak John se Sylvií někam odcházejí, aby si svlékli dlouhé spodky. Měním zatím olej v motoru a promazávám řetěz. Chris všechno pozoruje, počínám si ale trochu netrpělivě. To není dobré známení.

"Beli mne oči" říká Chris.

"Od čeho?"

"Od větru."

"Podíváme se po nějakých motocyklových brýlích."

Jdeme všechni do očchodu na kafe se žemlí. Kromě nás je všechno jiné a tak hovoříme málo a jen se rozhlijeme, zachycujeme

zlomky rozhořčené lidí, kteří, jak se zdá, se všechni nevzdají značí, a všichni zírají na nás, protože jsme zde noví. Rozdělí kupují eplomer, který uskladnil v ponorných brudáčích, a plastické motocyklové brýle pro Chrisa.

Chrisi slovák v telefonském hovoru oznámil akceci přes Missouri. Stojí jinde s Johnem můu. Boufal jsem, že bychom mohli nalézt nějaký neoficiální ferryboat nebo most pro přeježdíci něco takového v řece řeky, dlechém devadesát mil, ale nic takového zdejšího neexistuje, protože na druhé straně řeky není nic, co by stál za to. Je tam jenom inžinierská rezervace. Rozhodneme se tedy jít na jih do Nobridge a projet řeku tam.

Silnice je kročňá, uzká, hrubostá, a navíc jedoucí proti slunci a černému větru a těžkým kamionům, které nám zahrnují ve výhledu a čini z průjezdu nervák. První z nich nás vystříl, a protože jsem jeho majitel nebyl připraven. Ted už jsme námi připraveni a povídáme opět o cíditku. Žádám nebezpečí. Je stále větší a sucho.

V Herreitu John zmizí, aby se následně napil a já se zhlubil a Chrisem si nacházíme stinné místo v parku a pokoušíme se trochu odpočívat. Ale není to ono. Něco se změnilo a já ještě předtím nevím co. Ulice této městečka jsou širší, možná širší než je zapotřebí, a ve výbuchu se vznáší oblačka prachu. Odnesené proluky mezi domy jsou zarezále plevelem. Neopatrná stavba z vlnitých plechů a vodárenská věž jsou stejně jako v předečnějších městech, pouze více od sebe. Všechno je zkonstruováno a má mechanický vzhled a je rozmístěno jaksi nezádatelně. Postupně přicházíme k tomu, čím to je. Nikdo se zde už nestřílí a daleko je udržování prostoru. Tohle už je město Západu.

K obdu můme habsburgry a ovemaltinu v A a W v Nobridge, pak projedeme v hustém provozu hlavní ulici a dole, na úpatí kopce je již missouri. Veškerá ta voda v pohybu je zvláštní, i ty travnaté vřely na březích, kterým se malokdy nějaké vody dotýkaly. Stáhly se, abych se podíval na Chrisa, ale nezdá se, že by tam vůbec byl nějak obavlivě zaujet.

Následující den dolů k řece, přejíždíme most a pozorujeme řeku skrz nosníky, které se kolem nás různicky zinejí, a pak jsme na druhé straně.

Ady se vyšplháme do dlcuného, předloženého kopce, jame nejdou v jiné krajině.

Lety už zmizeli úplně. Žádné kroví, žádné strony. Kopce jsou takoví, že dechové motocykly vpredu by mohly vypadat jako nějaký archeolog, lezoucí po zelených svazích. Na průkrych vronolech vystoupají nad hlavou v černé horniny.

Všechno mi přirozenou úhlednost. Kdyby se jednalo o opuštěnou ves, mělo by vše prozvánky. Všichni vzhled, i rasy starých betonových základů, posledovanými zbytky vlnitého plechu a arštů, a plevelem, který se dostal tam, kde byl ze zájemcům podnikavých úmyslů rozešpen trávník. Nic takového zde však není. Jení to nezelená krajina, jenom nebyla nikdy takhle zřízená. Rovněž evropská ještě byla výnky. Přírodní rezervace.

Na druhé straně těchto skal nejdí vůbec žádny přestelky mechovník a žádny svín, jestli jsme náš to připraveni. Jestli se s něčimi motorkami něco stane, bude to doopravdy calér.

Ruko kontroleji čepelu motoru. Je v parádu, což nás úspokojuje. Vysíláme na civilníku signál, aby nás si poslal běh motoru na přímo. Moc se nám nezdá a tak to zopakuji. Teprve po civilní si uvědomím, že to nám něco spolužáka s motorem. Je to ovčána ze svatého před námi, která se objeví jakmile zavřu škrticí klapku. Zábrana. Jestli si teď dvekrát či třikrát zopakuji. Chris je zvedavý a dělá a tak ho následuji, ab. si ozvěnu také posílal. Nijak to nekomentuji.

Civilník starý motor má petnáctový a desetifkový zvuk. Jako kdyby

se uvnitř vlně přesýpala spousta drobných. Jsou to ošklivé zvuky, ale je to jen nármání klapot ventildů. Jakmile tototo zvuku přivyknete a naučíte se ho očekávat, slyšíte pak automaticky jakýkoliv rozdíl. Jestliže žádny neslyšíte, je to v porádku.

Jednou jsem ukouzlil Johna do této veci zaavštítit, ale neuspěl jsem. Vše co slyšel byl hluk a všechno co viděl byl motor a mě ruče, v kterých jsem držel nářadí, ušpiněné od oleje, nic víc. Nefungovalo to.

Vábec neměl ponětí o tom, co se stalo a ani ho to netolik nezajímalo, aby se to pokusil sjistit. Nezajímalo ho ani taklik co vše začlení jako spíše co jsou. To ja učně děládte, že vidí vše třídy způsobem. Irvalo mi slouho, než jsem na tento rozdíl přišel a také pro mě osvětové přednášky je důležité, že jsem si tento rozdíl vyjasnil. Jeno odmítat dát si sebemenší námahu přemýšlet o jakémkoliv mechanickém témaři mne tak oklamalo, že jsem se neustále pokoušel najít nové a nové cesty, které mi byly no k tomu přivedly, ale nepřišel jsem ani na to jak a kde začít.

Ryslal jsem si, že počkám, až se mu něco stane a jeho strojem a pak mu to pomocu opravit a tímto způsobem ho doteho dostanu, ale v tom jsem se šeredně mylil, protože jsem nechápal rozdíl mezi naším pojimáním věci. Začalo to uvolněními řidítka. Nebylo to nijak zlé, ríkal, pouze když se do nich prudce opta. Varoval jsem ho, aby ne brouby, kterými se utahuje, nepoužíval francouzsk. Tím s největší pravděpodobností poškozí chrom a poškozená místa začnou roxovat. Souhlasil s tím, že použije mě metrické nástrčkové klíče.

Když s motocyklem přijel, vytáhl jsem své klíče, ale vzdálil jsem sjistil, že žádné dotažení prokluzování řidítka neopraví, protože konce průruba jsou ustřípnuté.

"Musí je vypodložit podkládacím plíškem", řekl jsem.

"Co je to podkládací plíšek?"

"Leský, plochý proužek kovu. Omatají se jím kružítka pod přírubou, ta se pak otevře a pojde znova dotáhnout. Takové podkládací plíšky se užívají k různým opravám u všech typů strojů."

"Aha". Zdálo se, že je zaujat. "A kde se nají koupit?"

"Na jaké tady mám" řekl jsem radostně, držíc přítom v ruce plesnovku piva.

Chávili nechápal. Otom řekl "Cože? Plesnovka?"

"Vlastě", řekl jsem. "Nejlepší podkládací plíšek na světě."

Myšlal jsem si kámenkýk to ode mne nebylo chytré. Žáděl jsem mu cestu bývátkam, kde se prodávají. Žáděl jsem mu čas. Žáděl jsem mu peníze.

K mému překvapení však v tom vábec nic chytrého neviděl. Zdálo se naopak tvářit viditelně nadutě. Brzy se zádel všechny vytáhnout a vymloovat a než jsem poznal jeno nový přístup k celé veci, byl již pevně rozhodnut nechat řidítka tak jak bylo.

Okud je mi známo, mě je uvolněné dodnes. Teď již věřím, že se tenkrát cítil doopravdy urážen. Vždyť jsem měl tu dřrost nabízet mu, že opravím jeho nový bus za 1.000 dolarů konškem staré pivní plesnovky!

Ach, du lieber!

Od té doby jsme se o čerstvě a opravních motocyklů možná nezavídali. A když o tom teď přemýslím, tak vlastně ani žádou.

Jejště trochu přitlačíte a začne se na jehou zlobit, anž byste věděli proč.

Abych to peněz nevyžádal, měl bych říci, že kliník z pivní plesnovky je měkký a tvrdý, jak jen kovy mohou vás být. Záprahy k této čidelu je dokonalý. Kliník ve vlnku neoxiduje - nebo, řečeno přesněji, mě rády tenkou vrstvu rezu, které selí exideci brání. Což je rovněž dokonalé.

Řečeno jinými slovy, každý opravový námecký mechanik a pětiletý mechanické praxe ze sebou by nemohl učinit jiný závěr, než že je řešení tohoto technického problému bylo dokonale.

Na chvíli jsem si pomyslil, že jsem se měl neúspěšně odplížit k provozování ponku, upínat proužek z pivní plesnovky, odstranit

z něj papírovou nálepku, a pak se vrátit a říci mu, že má štěstí, že je to poslední, kterou mám, speciálně dovezenou z Německa. Tak jsem to měl udělat. Speciální plíšek ze sestromé zásoby barona Alfredu Kruppa, který ji musel s velkým sebezapřením pod tlakem některou rozprodat.

Tahle fantsie s Krupovými provinčními plíšky mne na chvíli uspokojila, ale pak jsem začal vidět, kolik je v ní netivosti. Namísto toho se zase začaly objevovat staré pocity, o nichž jsem již hovořil, pocity, že se v tom skrývá něco většího než se jeví na povrchu. sledujete dostatečně dluho tyto malé rozpory a ony se náhle rozvezou v obrovská odhalení. Byl to jen takový pocit z mé strany, že se jedná o něco trochu většího, než jsem byl ochoten připustit bez promýšlení o tom, a tak jsem se uchylil ke svému obyčeji a pokusil se vyvodit příčiny a následky, abych viděl, co mohlo vést k této slepé uličce mezi mojím a Johaovým náhledemna takový krásný podkládací plíšek. Při mechanické práci se to stává pořád. Zádrhel. Jen sedí, tupě zíráte, promýšlite a pátráte po náhodných nových informacích, odcházíte pryč a vracíte se zpět, a po nějaké chvíli se začnete vynořovat dříve neviděné faktory.

To, co se vynořilo nejdříve v mlhavém tvaru a později v ostřejších obrysech, bylo vysvětlení, že já vidím plíšek jakýmsi intelektuálním, racionalním způsobem, v němž vše, na čem záleží, jsou vědecké vlastnosti kovů. John na to byl bezprostředně a intuitivně, muselo ho to hned chytit. Já na to byl v pojmech skryté formy, on v termínech okamžitého vzhledu. Já jsem věděl, co plíšek znamená, on zase co je. I takto jsem přišel na to, jaký je mezi námi rozdíl. A když vás vše co plíšek je, pak je to v tomto případě deprezivní. Kdo by rád viděl jak se k opravě krásného precizního stroje používá kus staré veteše?

Mám pocit, že jsem se zapomněl zmínit o tom, že John je hudebník, bubeník, který spolupracuje s různými skupinami a má z toho docela slušné příjmy. Předpokládám, že pomyšlí o všech věcech stejným způsobem jako o bubnování - to znamená, že o tom ve skutečnosti nepřemýšlí vůbec. Pouze je dělá. Je s nimi. Na opravu svého motocyklu kouskem plechovky reagoval stejným způsobem, jakým by reagoval na to, kdyby mu chtěl někdo uhodit do bubnu v okamžiku, kdy na něj hraje sám. Sokovalo ho to. Nechtěl s tím mít nic společného.

Z počátku se zdál tento rozdíl zanedbatelný, ale pak rostl... a rostl... a rostl, dokud jsem nepřišel na to, v čem jsem užil chybu. V některých věcech chybujeť jen proto, že jsou tak nepatrné, že je přehlídnute. A jiné zase nevidíte, protože jsou příliš velké. Oba jsme se dívali na stejnou věc, viděli jsme stejnou věc, hovořili jsme o stejné věci, až na to, že on se díval, viděl, hovořil a přemýšlel ze zcela jiného rozdíru.

Technologie mu vůbec není lhůstejná. Jenom čistová v tomto jiném rozměru všechno zkreslené a to ho odpuzuje. Nejde mu to dohromady. Pokouší se to spojit bez jakéhokoliv racionalního působení promýšlení a tak vyjde z toho vždy jen huňaření a fušování až to nakonec vzdá a spustí nad jevištěm plném metek a šroubů openu. Nevěří nebo nedokáže uvěřit, že existuje na tomto světě něco, pro co není jako způsob ten správný způsob.

To je rozdíl, v kterém se nachází. Rozdíl okamžiku. Byl ho něco chytí hned nebo vůbec. Usílím mu připadat jako neenutný padour, když pořád hovořím o všech těch mechanických záležitostech. Stále samé části a vztahy a analýzy a syntézy a vypočty věcí, z kterých zde nic ve skutečnosti není. Podle něho je to někde jinde, vzdálené miliony mil. A v tom te všechno spočívá. Nachází se v onom rozdílném rozměru, který způsobil v šedesátých letech tolik kulturních proměn, a který ještě dnes stále probíhá jako proces přetváření celého našeho národního vědomí a náhlodu na věci. Výsledkem tohoto procesu byla "generační propast". Je původcem terminu "beat" a "hip". Nyní je již zřejmé, že tento rozdíl nebyl pouhou možou,

která za rok či dva přejde. Zůstane zde, protože se jedná o velmi důležitý a vážný způsob pohledu na věci, který se sice zdá být neslučitelný s rozumem, rázem a odpovědností, ale ve skutečnosti tomu tak není. A teď jsme se konečně dostali ke kořenům věcí.

Začínám mít tak ztuhlé nohy, že mně začínají brnát. Zvedám jednu po druhé a vystrkuji ji do silnice a současně s ní kroutím zleva doprava a zpět jak to jen jde. Romášá to, ale z té námahy se zase rozboli jiné svaly.

To, k čemu jsme se dostali, je konflikt vidění skutečnosti. Vět, jak jej vidíme zde, právě teď, je skutečnost, nezávisle na tom, co o tom soudí věci. Tento způsobem vidí skutečnost John. Ale svět, jak jej odkrývají vědecké objevy, je rovněž skutečnost, která nezávisle na tom jak se jeví, a lidé v Johnově rozměru budou muset začít dělat něco více, než jej pouze ignorovat - alespoň pokud si chtějí své vidění skutečnosti uchovat. John na to přijde až mu vyhoří Montskty.

Právě proto byl tak znechucený ten den, kdy nemohl nastartovat motor. Byl to vpád do jeho skutečnosti. Výbuch, který udělal díru do celého jeho způsobu nazírání na věci, a on se tomu nedokázal postavit tváří v tvář, protože se mu zdálo, že je ohrožen celý jeho způsob života. V jistém smyslu zakoušel stejný druh hněvu, jaký někdy prožívají vědečky založení lidé nad abstraktním uměním, nebo kdekterák jaký příjemnějším kdysi projevovali. Ani jim nezepadá do jejich životního stylu.

To, co tady teď máme, jsou dvě skutečnosti, skutečnost bezprostředního uměleckého dojmu a skutečnost vědeckého vysvětlení. Tyto skutečnosti do sebe nezypadají a nemají spolu téměř nic spořečného. Taková je situace. Daleko by se říci problém.

V jednom úseku dlouhé opuštěné silnice spatřím, na samotě stojící obchod se smíšeným zbožím. Kdežto vnitř vzádu leházmísto, kde se lze posadit na nejaké transportní skříně a yppít plechovku piva.

Teprve teď na mne naplněně dolehla únavá a bolest v zádech. Přisunu si ještě jednu přepravní bednu a opřu se o ni.

Chrisův výraz naznačuje, že s ním není něco v porážku. Byl to slunečně dlouhý a perný den. Rekl jsem Sylvii již v Minnesotě, že druhý nebo třetí den můžeme být trochu pokleslí na duchu a už je to tady. Minnesota - kdy to vlastně bylo?

Jakási žena, nepěkně opilá, kupuje pivo pro muže, kterého má venku v autě. Nemůže se rozhodnout jakou značkou koupit a manželka majitele obchodu už jí začíná mít dost. Pak spatří opilá žena hás a dopětáci se k nám. Ptá se ještě, ty motorky venku jsou naše. Když přikývneme, chce, abychom ji na jednom svezli. Stahuji se zpět a nechávám Johna, aby to zvládnu.

Rokujuji se jí půvabně zbavit, ale ona sex stále vraci ke své žádosti a nabízí mu za svezení dolar. Začnu o tom trochu vtipkovat, ale ostatní se tím nebaví, a to jen přicípí k narůstající depresei. Jdeme tedy pryč a rozjíždíme se znova do hnědých kopců a vedra.

Nezdojedeme do Lemmonu, bolí nás už z únavy všechno. V baru se dozvím o táborečtí směrem na jih. John chce táborit v parku uprostřed města, což je návrh, který zní podivně a strašně rozhněvá Christa.

Jsem unavenější než kdykoliv předtím co se pamatuji. Ostatní rovněž. Ale dovlečeme se ještě do sroobaluhy a nakupujeme z provozu co nás zrovna napadne a pak nákup s obtížemi přibalujeme do našich zavazadel na motocyklech. Slunce už je tak nízko nad obzorem, že do hodiny bude úplná tma. Zdá se, že se nějak nemůžeme dostat do pohybu. Proč tak marníme čas, co se děje?

"Pospěš si Chrisi, jedeš!" říká.

"Nekřič na mňá, vždyť už jdou!"

Vylídlime po okresce z města, vyčerpáni, až se nám, že jede dluhou, přeluhou dobu, ale nemusí to být tak dlouhá doba, protože slunce je ještě stále nad obzorem. Těboříště je prázdné. To je dobré. Ale nosobýva nám víc jak pohodlné světlo a energie už všechno zádá. Teď to bude nejtvrdší.

Snadně se všechno rozbělit co nejrychleji, ale jaen s vyčerpáním tak zblíží, že rozkládám všechno hned vedle cesty k těboříště, aniž bych jimi uvědomil jaké je to důstojné místo. Pak si povídám, že je hodně větrno. Je to vítr náhorního rovin. Necházm se v poloučti, všechno je vysušené a spáslené sluncem kromě Jezera či rybníku pod námi. Vítr fouká od obzoru přes Jezero a občas do nás uchodi ostřejší poryv. Začíná být chladno. Asi dvacet ne růž od cesty je zádai pár zakrytých očnic a tak počítám Christe, aby mi tam posohl plánsat všechny věci.

Chris to neudělá a odchází dál k jezernu. Odnášíme tedy většiny náš majetek sám.

Mezi jednotlivými pochůzkami věci, se Sylvie vydívá važně osmild, aby ochystala věci k vaření, ale je právě tak unavená jako já.

Slunce zapadá.

John sehnal nějaké dřevo, ale je příliš silné a vítr příliš průsky, takže naložit ohně ne můžeme. Je třeba nadčlet nějaké trásky. Jdu znova k borovicím a pokouším se v rostoucím ledu nalézt možetu, mazlí strony je už ale taková tma, že ji nemůžušim. Otevruji baterku. Hledám tedy baterku, ale ve tmě ji také nenašla.

Vracím se zpět, nahlípnou motorku a odjíďu s ní k borovicím, abych si svátkově posvítil na naše věci a nalezl mazlí mazlí baterku. Probíram věci jednu po druhé a teprve po dlouhé době mi dochází, že nepotřebuji baterku pro možtu, kterou mám u nosu. Nelze se dostat k apátky k Johnovi ohně už hoří. Začnu tedy mazlí mazlí štipat některé větvičky kusu dřeva.

Objaví se Chris. Baterku má oni.

"Kdy už budeme jistí?" ptákuje se.

"Co nejrychleji to bude míté" říkám mu. "Tu baterku nech tady".

Chris opět mazlí i s baterkou.

Vítr fouká do ohně tak silně, že plameny nešlehaný dřít vysoko, aby se udržaly na stejky. Snadně se zbudovat kryt před větry za pomocí v lých kamenných silnice, ale je příliš velká tma na to, abychom viděli co skutečně dělám. Přitlačíme tedy oba metoclyki a svátlíme svou čelními reflektory. Zvláště světlo, které popela, sto pající z chně, v něm mazlí mazlí dřebla a po té mazlí ve větru.

Dumí za mazlí mazlí bouchne. Slyším jeho na Chris chichot. Sylvie je znepekjena.

"Mazlí jaem nějaké prskavky" říká Chris.

Většinu jaem potlačil vztok a teď jaem mu mítadné."Teď se mazlíme".

"Otevruji sirký" říká.

"Sedpi si a jez."

"Dej mi nejářiv sirký!"

"Sedai si a jez!"

Zanechám a já se pokouším rozkrájet stejně erančním sklidacím příberem, ale všechno je moc tvrdé a tak vydavávám raději svůj ovecký náš. Světlo z metocylku svítí přímo na mně, takže když oponím náš do pány, ocítím se v plném stínu a já n vidím co dělám.

Také Chris říká, že nemusí svůj stejně rozkrájet a tak mu podávám svůj náš. Když se pro něj zateče, shodí všechno do plachty, na kterou se má.

Nikdo neřekne jiné slovo.

Nažlobia se na náš, že to vysypal, ale že plachta bude po celý zbytek cesty promítaná.

"Zbylo tam ještě něco?" ptá se.

"Sněz tohle" odpovídám. "Spadlo to jen na plechu".

"Je to moc špinavý" říká.

"To je všechno co zbylo".

Všechny zasínají vlna represe. Chci se sebrat a jít spát. Ale Chris se vrtetí a tak se cíti očekávat jeden z jeho výstupů. Cekám tedy na něj a nemusím čekat dlouho.

"Nechutná mi to" říká.

"ano, je to tvraj, Chrisi".

"Nelíbí se mi tady žádat nic. Vábec nemám rád tábory".

"Byl to tvůj nápad" říká Sylvie. "Tys to byl, kdo chtěl jít kompotovat."

Nemohla to říkat, ale nemohla to vědět. Chápnete po jeho návratu a on vás ihned začne kmit jinými a tak dál, dokud ho konečně neopřestit, a to je to, po čem doopravdy touží.

"To je mi jedno."

"Nemohlo by ti to být jasné."

"Ale jo."

Okamžitý výbuchu se blíží. Sylvie a Johnem se po mně divají, ale já zlatavém kluchy a slepy. Hrzi mi to, ale právě tedy se nedá nic dělat. Jakykoliv argument může všechno jen zhoršit.

"Kouzlo nás" říká Chris.

Nikdo neodpovídá.

"Holi mi žaludek" pokračuje.

Výbuch se nekoná, protože vstává a odchází do tmy.

Bojíctví. Pomáhá Sylvii s oklidem a pak ještě couvli sedíme.

Vypínáme světla motocyklů, abychom zhlížili baterie a také proto, že se nám jejich světla stejně nelíbí. Vítr se moritím utíší a trochu světla vydává chén. Po chvíli se mi oči začnou přizpůsobovat. Jde o hněv změnily moji ospalost. Chris se nevrací.

"Myslím, že nás tím trestáš?" ptá se Sylvie.

"Myslím, že jo. Ale nezní to moc dobré." Přemýšlím o tom a pak dodívám "to je termín z dětské psychologie - což je akuraci, která se mi nelíbí. Nejdřív radují, že je to popálený parchant."

John se krátce zasmívá.

"V každém případě to byla ale dobrá večeře. Je mi líto, že se takhle choval."

"To vábec nevadí" říká John. "Urzi mi jen, že se nenejdi."

"To mu neublíží."

"Myslím, že tady někdo nezbloudí?"

"Ne. A i kdyby, zavolá."

Ted když je pryč a my nemáme co na práci, uvědomuji si prostor okolo nás. Nikde ani zvuk. Pustá prárie.

Sylvie se ptá "Myslím, že ho doopravdy boli žaludek?"

"Ano" odpovím poněkud dogmaticky. Nejsou rádi, že rozhovor na tento nájem pokračuje, ale myslím si, že si zasluhují lepší vysvětlení, než dosud dostali. Pravděpodobně cítí, že je v tom víc, než jeho svědky. "Jsem si jistý, že ho boli" pak říkají konečně. "A byl nejvíce šestkrát se žaludem na vyšetření. Jednou to bylo tak zpatně, že jsem se domníval, že má zánět slepého střeva. ... Vzpomínám si, že jsme trávili dovolenou na severu. Právě jsem tehdy dokončil návrh stavebního projektu, který měl přinést kontракt v hodnotě pěti milionů dolarů. Ten projekt mě málém zastal, myslíl jsem, že se z toho už nemůže. Je to úplně jiný svět. Žádny volný čas, stálé nervozita a tentokrát stran informací dostat ven z pracovny v jiném týmu. Byl jsem tehdy v pokusu zavřít tři různé lidi a tak jsem si pomyslel, že bude lepší ukázit se načas někomu do lesa. Ož si přesně nevzpomínám, kde to bylo. Měl jsem narvanou hlavu technickýma údajema a Chris právě tehdy začal mít fiktivní bolesti. Nemohli jmeno se ho ani dotknout a tak jsem nakonec usoudil, že ho musím rychle sebrat a dostat do nejbližší nemocnice. Ož si nevzpomínám zo které, ale stejně než nic nenašli."

"Nic?"

"Ne. Ale pak se to opakovalo ještě několikrát." říká když
"Kam? Neměli alespoň nějaké podezření?" ptá se Sylvie.

"Letos na jaře určili diagnózu. Řekl jí to ze počáteční přízna-
ky duševní choroby."

"Cože?" říká John.

Je příliš velká tma, než abych viděl Johna či Sylvii nebo dok-
kace obrysy hor. Pokouším se zaslechnout nějaké vzdálené zvuky, ale
nic neslyším. Nevím, co bych odpověděl, a tak mlčím.

Když se pozorně zahledím na oblohu, dokáži rozoznávat hvězdy nad
hlevou, ale ohen před námi mi to teď začne rušit. Co kromě nás je
hustá a temná. Cigaretu mi donutela až k prstům a tak ji týpám.

"To jsem neveděla" říká Sylvie hlas. Neví v něm ani stopy po
nějakém hnávu. "Dívali jsme se, proč jsi ho vklal zebou místo řady" říká.
"Jsem ráda, že jsi nám to řekl."

John strká do chně nechořelé konce dřeva.

Sylvie říká "A co si myslí, že je příčina?"

Johnův hlas vydává jakýsi drsný zvuk, jako kdyby chtěl tuto
otázku překryt, ale já hned odpovídám.

"Nevím. Příčiny a následky se na to nehodí. Ty jsem jen důsled-
kem myšlení. Myslím si, že duševní choroba přichází dříve než myšle-
ní." Jsem si jist, že toto jsem nic netuší. Netuší to příliš ani
mně, ale jsem příliš unaven, než abych se to pokoušel promýšlet a
r. chle to vzdávám.

"A co si o tom myslí psychiatři?" ptá se John.

"Nic, končil jsem s nimi."

"Končit?"

"Ano."

"Myslíš, že jsi učelal dobře?"

"Nevím. Nedokáži si vymyslet ani jeden racionalní důvod, abych
mohl říci, že jsem neudělal dobře. Jedná se asi jen o moji duševní
zábavu. Když jsem o tom, a shledávám všechny možné důvody pro to,
dělám si plány na sjednání návštěvy a dokonce už hledám telefonní
číslo na psychiatry, ale pak se náhle zasekuji, je to jako prudec
zabechnuté dřevo."

"To se mi nezdá správné."

"To si myslí i jiní. Myslím, že to také věčně nevydrží."

"Ale proč?" ptá se Sylvie.

"Nevím proč... Ale je to tak... Nevím... Nejsou příbuzní." Pre-
kva ujíci slovo. Nepříbuzní -1-... To zní jako křupavská řeč. Ne-
stejněho rodu... stejný kočen -2-... Laskavost také -3-... Nechou
k němu cítit nic laskavého, nejsou z jeho příbuzenstva, rodu... To je
přesně ono.

Taré slovo. Tak starobylé, že bezmála zaniklo. Jaká proměna
v příběhu staletí. Nyní může být laskavý -4- káčka. A o každém se
předpokládá, že bude. Až na to, že před davnými časy to bylo něco,
do čeho se člověk rodil a nemohl si pomoci. Teď už je to jen paděla-
ný a polovičatý přístup, jaký asi mají učitelé v první den školy.
Co však mohou doprovázet všechno o laskavosti ti, kteří nejsou příbuz-
ní? -5-

1- ot a kind

2- ot a kinder, vlast svého bratra, vlast svého syna, vlast svého vnuka

3- kindness, vlast svého bratra, vlast svého syna, vlast svého vnuka

4- kind, vlast svého vlastního bratra, vlast svého syna, vlast svého vnuka

5- kin, vlast svého vlastního bratra, vlast svého syna, vlast svého vnuka

6- kind, vlast svého vlastního bratra, vlast svého syna, vlast svého vnuka

7- kind, vlast svého vlastního bratra, vlast svého syna, vlast svého vnuka

8- kind, vlast svého vlastního bratra, vlast svého syna, vlast svého vnuka

9- kind, vlast svého vlastního bratra, vlast svého syna, vlast svého vnuka

10- kind, vlast svého vlastního bratra, vlast svého syna, vlast svého vnuka

11- kind, vlast svého vlastního bratra, vlast svého syna, vlast svého vnuka

Mé myšlenky se kolem toho stále točí. Mein Kind - je to i v jiné řeči. Mein Kinder... er reitet so spät durch Nacht und Wind. Es ist der Vater mit seinem Kind.

"O čem přemýšlíš?" ptá se Sylvie.

"O jedné staré básni. Napsal ji Goethe. Jusí jí být alespoň dvěstě let. Pred mnoha lety jsem se jí musel učít zpaměti. Nevím, proč jsem si na ni musel vzpomenout právě teď..." Podivný pocit se vráci.

"O čem je?" ptá se Sylvie.

Snažím si ji připomencut. "Jakýsi muž jede v noci a větru po pláži. Je to otec se synem, kterého dříve pevně v náručí. Ptí se syn, proč je tak bledý, a syn odpovídá "Otče, nevidíš ducha?" Otec se pokouší chlapce ujištovat, že to co vidí je Jen chlucvalec mlhy nad pláží a to co slyší jen šest listí ve větru, ale syn stále tvrdí, že je to duch. Otec užíza nocí ryclejí a rychlejí."

"A jak to končí?"

"Nezdarec... smrti, dítěte. Duch vytéká."

Vítr roukne do uhasinajících uhlíků a já spatřím lylvinu poletkanou tvář.

"Ale to se stalo v jiné době a v jiné zemi," říkám. "Zde s životem vše končí a duchové nemají žádný význam. Tomu věřím. Ale věřím i všemu ostatnímu" pokračuji a pohlédnu na zatemnělou příručku. "Načekliv ještě vás nevím, co to všechno znamená... Ničím si v těchto dnech nejsem jist. Možná právě proto jsem tak upovídaný."

Uhlíků pomalu zmírají. Dokurujeme poslední cigarety. Chris je stále někde venku ve tmě, shánět no ale nikem nepůjdou. John opatrnický mlčí, Sylvie mlčí, a najednou jsme všichni oddělení, všichni sami v našich soukromých vesmírech, mezi kterými není žádné spojení. Poléváme ogen a ledcházíme k našim spacím pytlům mezi borovice.

Zjišťuji, e tato malá útočiště před větrem pod zakralými borovicemi, kde jsem rozložil naše spací pytle, je rovněž útočištěm milionů komáru od jezera. Odpuzovač boha dho hmyzu je ani trochu nezastaví. Vplížím se do speciálního pytla a nechávám v něm jen malíčký otvor, abych mohl dýchat. Jíž téměř spím, když se konečně ukáže Chris.

"Načel jsem velkou hromadu písků" říká a pod nohami mu chroustí spadané jehličí.

"Ano" říkám. "Tak jdi spát."

"Měl bys ji vidět. Půjdeš ve večer na ni zítra podívat?"

"Nebudeme mít čas."

"A mohu si tam jít zítra ráno chvíli hrát?"

"Mileš."

Při svlékání a lezení do úzkého spacáku dělá pekanečný hluk. Konečně je v něm, tak se začne píevakovat. Chvíli je ticho a pak to začne znova. Nakonec řekne:

"Tati!"

"Co je?"

"Jaké to bylo, když jsi byl malý?"

"Koukej spát, Chrisi!" Jsou jisté hranice toho, co dokážeš.

Rozdělím slyším ostré popotahování hlenů, které mi říká, že brácel, a načekliv jsem vyčerpaný, nemohu usnout. Pár slov útěchy mohlo pomoci. Snažil se být přátelský. Slova však z nějakého důvodu nepřicházela. Slova útěchy jsou spíše pro cizince, pro nemochnice, nikoliv pro příbuzné. Takové citové lékárničky nejsou tím, co potřebuje nebo co hledá... Ale nevím co potřebuje nebo hledá.

Měsíc v úpluku pomalu vychází na obzoru za borovicemi, a jeho pomalým, trpělivým obloukem přes oblohu odměruji v polospánku hodinu po hodině. Příliš mnoho únavy. Měsíc a podivné sny a ozvučení komáru a podivné úlomky vzpomínek se mísí v neskutečnou ztracenou krajinu, v které svítí měsíc a v níž visí chuchvalce mlhy a já ječu na koni.

a Chris se mnou a kůn přeskakuje potok, který teče pískem směrem k oceánu. Pak vše zmizí... A zase se objeví.

V mlze se zjevuje náznak nějaké postavy. Zmizí, když se na ní přímo zadívám, ale pak se vždy znovu objeví v koutku mého vidění, když odvrátím pohled. Chystám se něco říci, zavolat na ni, poznat ji, ale pak to neudělám, protože vím, že poznat jí podle nějakého pohybu či gesta by znamenalo dočasné jí skutečnosti, kterou nesmí ~~xxjíxx~~ nybýt. Tuhle postavu však znám, i když nechci. Je to Faidros.

Zlý duch. Sílený. Ze světa bez života i bez smrti.

Postava se rozplyne a já zadržuji paniku... pevně... neuspěchat to... jen ji nechat zmizet... nevěřit tomu ani o tom nepochybovat... ale vlasy vzadu na lebce mi pomalu vstávají... volá Chrise, není to tak?... Ano?....

/pokračování/

málo falešná významos

lota výlabevoq štouvol

začal jsem tedy taky dělat
protože se nic jiného nedá dělat

... a může být třeba tantrik či excentrik, ale populační explozi sex nezastaví. Nezmíní se o lásce, třeba křesťanské, má ji pouze jako motto. Zrůdičku, skřeta ve svých představách. Doba potřebuje spíše mecenášů nežli ~~xxkružníků~~ mesiášů. Potenciální mesiáškové jsou právem pohoršeni, protože jeho akt poustevničtví je značně převyšuje. Anebo také já rád Yantra, ty rád Tantra, a vlastně jen touha zpět, v domnění že vpřed. Dívám se na mraky a jsem kličný

-misich-, -mor-

/ke Kristkovi, Návštěva u světce/

Slunce.

Mraky mraky stíníte mi
beránky ještě snesu
ale ty, kupící se parné hory
paraváne ze šlehačky a vaty
pletete se mi do cesty.

Nevidím na něj, abych byl stručný
ne že bych mu chtěl hledět do tváře
či snaď přímo ~~xxužíkax~~ do očí z očí
ale vždycky když ráno vyskočí
celý svět se se mnou zatočí.

Smutně tleská zimní děšť

Šedivé oponě nečasu

Vrány se děkuje

Rozbředlý sněhulským

Loukotě polednísků stojí

V břečce toho světelného klamu

V zdrhovadle temnoty je uvězněný

Paprsek

Jako muška v jantarju

Vy vystříkáváte hřívou

www.johnlewis.com

A v parku hlézen z

Sesistkou na motolu

Lovs osamělé vložky běláček

Yao s Yao as yaxiānzz emīq pena iō

Párátka

je 487

pozacenou sněžkou

Pikantní očka situací tváře sám tak snadno polkneme bez vychutnání
A dál tápeme citlivými prsty invalidů
Smějeme se rozpárané peřině
Když sněží

vysokou žlutou vlnu z hory
Párkrát v životě vysílal ho osíl, vysíl
Šíhlal jsem toubou a posílal dole
A spolkli i párátka s jednohubkou
Jemně špičatá
Dřevěné cizopasníky
Vždy jmeli mi je připomíná
V té pozacené náladě

Plnou vlnou vlny o osé sálv

Hermelín

VĚŘ MI

Nejsem hranostaj

To jen plesnívý můj povrch

Zákon pedejícího chleba s náslem

Mi zaručuje jistotu

Ano

Mám černý štětec

A rád s ním maluji šikmé klozačky

Skoro jako od Lady

Když saješ mou inspiraci

A dřevíkem se dožaduješ práva královny

Jsem zkrátka tvůj hermelín

Proč ti to vymlouvat

Zraji poznáním

Vím něco o francouzské pomzii

/Petr Steiner: Russian Formalism - A Metapoetics; 276 str., Cornell University Press, 24.95 dolarů, O 8014 1710 4/

/prevzato z The Times Literary Supplement, 15.3.1985/

Petr Steiner provádí britskou metapoetickou analýzu různých projevů ruského formalismu a pokouší se zjistit, co spojovalo a spojuje díla takových bedetelů, jakými jsou Viktor Šklovskij, Jurij Tynjanov, Roman Jakobson, Boris Ejkenbaum a Boris Tomaševskij.

Steiner zkoumá tři formalistické metafore na literaturu /stroj, organizmus a systém/ a analyzuje i čtvrtý formalistický model, synekdochu, na jejímž podkladě nahrazovali Jakobson i jiní jazyková a lingvistická bádání bádáním literárním. Vyslovuje kritická slova na adresu mechanického formalismu, který ztotožnuje především se Šklovským, a chápe jej jako přechodné stadium neboli "rejpalství", vypůjčujíc si Šklovského termín. Při hodnocení organického modelu spojuje Steiner formalistické ideje s historickými, především goetheovskými pojetími organismu, a zabývá se vztahy mezi Šklovským a Propem. Kapitola o "systemických" formalistech je podnětným informativním zavěcením do díla Jurije Tynjanova. Rozsáhlý článek o "lingvistickém" formalismu je nevyhnutelně nejsamostatnější částí knihy. Při sledování vývoje Tynjanovova a Jakobsonova formalismu a jeho vztahů s pražským strukturalismem a saussureovským formalismem rozvíjí Steiner podrobný teoretický průzkum těch problémů, kterými se zabýval již ve své předchozí studii /The Prague School, 1982/.

Steinerovi se podařilo zachytit mnohé z výrazných způsobů, jimiž formalisté "cítili" a "viděli" literaturu. Jejich terminologie totiž, navzdory Šklovského raným útokům na pojem vizuální obraznosti, "vizuálitou" přímo oplývá - "popředí", "přesun", "tkanivo", "dominantní", "odkryt plán", "schodištová stavba". Není to žádná náhoda: Šklovského úzké styky s futuristickými malíři, Jakobsonovo přátelství s Malevičem, Šklovského a Tynjanovův zájem o teorii filmu /témito oblastmi se Steiner nezabývá/, to jsou všechno důležité důkazy vizuálních modelů, které mnoho formalistů v literárním bádání používalo. Steinerovo ocenění Šklovského významu - vzhledem k nedávnému úmrté tohoto "rošťáckého" kritika - je rovněž dobré náčasováno. Steiner je k jeho teoretickým nedostatkům přísný, snad ale příliš podcenuje polemické povinnosti, které na sebe Šklovský bral, i fakt, že se často "teorií" otevřeně vyhýbal.

* Nejpodnětnější části Steinerovy studie jsou jeho závěry o "důležitosti ruského formalismu pro další vývoj". Zde si totiž uvědomuje, že koherence formalismu spočívá v jeho přáních a nikoliv v jeho metodách. To, co odhalilo předchozí zkoumání o nesmířitelnosti metod a teorií, je jejich společný původ. Záměrné odchýlení se od předchozích kritických praktik, snaha dodat literární ~~teorie~~ historii vědecký status, argument o specifičnosti literatury spolu s eklektickým "vypůjčováním stanovisek", to jsou aspekty formalismu, o kterých se již diskutovalo dříve. Co je však zajímavé je to, že Steiner formuluje ~~teorie~~ "absolutní postulát" jako "požadavek eliminace všech pozůstatků metafyziky z vědy". Zde se formalisté, stejně jako jejich nepřátelé bolševici, jeví jako potomci Bazarova, nihi-

listického, antitradicičního, "vědeckého" hrdiny Turgeněvova díla "Otec a syn".

Toto literární spojení ide však ještě dále a situuje formalisty v jejich vlastní době. Uvod popisu formalismu od Jurije Striedtera jako "nepřetržitého dialogu... mezi samotnými formalisty" svědčí o formalismu samém jako o bachtinovské polyfonii. A navíc, Ejchenbaumův výrok, citovaný Steinerem, že objev univerzální teorie by je přinutil "uznat, že formální metoda přestačí existovat, a že duch vědecké zvídavosti ji opustil" nám snad o podstatě formalismu napoví mnohé. Naznačuje nám, že nepřetržité zkoumání se týká nejen Trockého a Einsteina, ale i příčiny věčné rebelie, kterou hájil Jevgenij Zamjaton, Šklovského soudu v Serspionově bratrstvu. Stejná touha po metodologické a filosofické svobodě se ozývá i v Zamjatinově postavě Skyta, osamělého jezdce, "který na vzdálenost míle ucítí pach obydlí, pach zelné polévky, pach kněze v jeho fialové sutaně... a ujede rychle zpět do stepi, ke svobodě."

Příště: Petr Steiner: Dějiny teorie/Teorie dějin

Naléhavá sdělení

Jak mohou exištovat ministerstva něčeho, co nikdy nebylo a není? Na př. - ministerstvo spravedlnosti.

Při detailnějším pozorování houfů moderních mladých matek s malými dětmi odmítám laciné tvrzení, že si tyto ženy pořizovaly své děti z nějaké lásky k jejich otcům či z pouhého materšáckého pudu, a nabízím vlastní hypotézu: pořizovaly si je především k vlastní obraně proti čemukoliv, jako působivý ochranný štit.

Odpolechnuto v hostinci poblíž právnické fakulty:

A: "Hele, půjč mi aspoň pátek, potřebuju se najíst, od včerejška jsem nic nejedl a menza je zavřená."

B: "Nemůžu, fakt, já bych pak neměl na pivo..."